

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 454

De Schotsche Treinrovers.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

De Schotsche Treinroovers.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De aanval op den trein.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks elf uur in den avond, toen de sneltrein van Helsdale naar Dorloch, beide plaatsen in het Noorden van Schotland gelegen en op de Oostkust van het graafschap Sutherland, stoomde.

Het was een donkere nacht en slechts nu en dan kon de maan zich met moeite een doortocht banen tusschen de zware wolken.

Het was een sneltrein, die daar met een vaart van bijna negentig kilometer in het uur voortstormde en hij werd getrokken door een van die krachtige, fraaie locomotieven, die men in Engeland veelvuldig aantreft op de hoofdlijnen.

De trein was tamelijk vol en de reizigers waren hoofdzakelijk zakenlieden, die des nachts wilden reizen, om bij het aanbreken van den dag, omstreeks zeven uur in den morgen te Londen te kunnen zijn.

In een coupé der eerste klasse zaten twee heeren, geheel alleen, die er nog niet aan schenen te denken den slaapwagen op te zoeken.

De eene kon omstreeks veertig jaar zijn en

had een ernstig energiek gelaat, waarin het eerst de groote, doordringende, grijze oogen opvielen, overweld door schoon geteekende wenkbrauwen.

Het glad geschoren gelaat was licht gebruind, als van iemand, die veel in de buitenlucht vertoeft.

Deze reiziger had zich voor een plaats in den slaapwagen laten inschrijven onder den naam van Lord William Aberdeen, toen hij een paar uren geleden uit Kinbrace was vertrokken.

Maar de man, die hem zijn biljet verkocht, zou waarschijnlijk zeer vreemd hebben opgezien, als men hem had kunnen mededeelen, dat hij het plaatsbewijs aan niemand anders had ter hand gesteld dan aan Lord Edward Lister, alias John Raffles, den langezochten Gentleman-Inbreker, den verklaarden vijand van den Londenschen Hoofdinspecteur Baxter!

En toch was deze elegant gekleede reiziger, die daar op zachten toon een gesprek voerde met zijn metgezel, niemand anders dan de stoutmoedige avonturier, die reeds zooveel jaren

Scotland Yard tot vertwijfeling had gebracht door een reeks inbraken en diefstallen, waarvan vooral schatrijke lieden, bankiers, effectenhandelaars, maar meer nog woekeraars, geldschieters en bedriegers het slachtoffer waren geworden.

De jonge man, die naast hem zat vervulde in het dagelijksche leven de rol van secretaris van Lord William Aberdeen.

Zijn naam was Charly Brand en hij had deelgenomen aan de meeste avonturen van Raffles, wien hij met trouwe vriendschap aanhing, al had hij, vooral in het begin van hun avontuurlijke loopbaan, herhaaldelijk pogingen in het werk gesteld, den Gentleman-Inbreker af te brengen van zijn levenswijze.

Maar Raffles had steeds halsstarrig geweigerd en aangevoerd dat hij geen ander middel wist om zich in het bezit te stellen van het geld, benoodigd om den ten hemel schreienden nood van duizenden te lenigen, om boosdoeners te straffen, om de onderdrukten bij te staan.

Charly gevoelde de grootste bewondering voor Raffles en hij had in den loop der jaren onder zijn cynisch uiterlijk het warm kloppende hart weten te ontdekken, den sterk ontwikkelde zin voor rechtvaardigheid en de onbluschbare bijna ziekelijke begeerte om een weinig meer geluk te brengen in het leven van al die duizenden misdeelden, die bijeen hokken in de volkswijken eener wereldstad.

Hij gevoelde bewondering voor den moed van Raffles, voor zijn vindingrijkheid, voor zijn genie, een genie, dat in het donker zich liet gelden, want reeds had Raffles een paar uitvindingen gedaan, die groot opzien zouden hebben gebaard, als hij ze slechts tot gemeen goed had willen maken.

Maar ofschoon Charly hier reeds meermalen op had aangedrongen, hij bleef hardnekkig weigeren, bevreesd als hij was dat men zijn uitvindingen onmiddellijk zou gaan toepassen op het gebied van den menschenmoord in het groot, die oorlog heet.

Een paar jaar geleden had Raffles een vlieg-machine weten te vervaardigen, die naar het uiterlijk slechts weinig afweek van de bekende modellen, maar die gedreven werd door een electro-motor welke haar een snelheid van 500 kilometer in het uur kon verleenen.

Hij bezat een duikboot, sneller dan welke onderzeeboot ter wereld ook, maar geen van beide

toestellen had hij ooit willen demonstreeren.

Trouwens, wanneer hij het nu deed, dan zou hij zijn eigen vonnis onderteekenen, want in den loop der tijden was de politie van de nieuwe, zoowel als van de oude wereld tot de gevolgtrekking gekomen, dat de Groote Onbekende, John Raffles, de beschikking moest hebben over een vlieg-machine, sneller dan welk toestel van dien aard ook, dat tot dusverre bekend was en waarmee hij in minder dan tien uur van Londen naar New-York kon oversteken.

Raffles en Charly keerden op dien avond terug van een kleine inspectiereis naar een van de landgoederen van Lord Aberdeen, in het Noorden van Schotland en waarvan Raffles een tehuis voor bejaarde tooneelspelers had gemaakt.

Want ook in Engeland liet de verzorging van deze kunstenaars nog alles te wenschen over en vele hunner kwamen op hun ouden dag van honger en gebrek om.

Charly Brand had het zich gemakkelijk gemaakt en leunde achterover in de mollige kussens, terwijl hij op zijn schoot een van die kleine mandjes had, die aan de stations verkocht worden en waarin wat koud vleesch, brood, vruchten en andere versnaperingen zijn.

— Het is eigenlijk jammer dat wij niet overdag hebben gereisd! zeide hij, na met smaak in een groote peer te hebben gehapt.

— Dat zou ik ook zeker wel gedaan hebben, mijn waarde, als ik niet wat haast had gehad, om naar Londen terug te keeren. De streek is hier bijzonder schoon en het is eigenlijk zonde om in Schotland te reizen, zonder dat wij het landschap kunnen bewonderen — A propos waar zijn wij hier eigenlijk?

Charly Brand haalde zijn horloge te voorschijn, bestudeerde even zijn spoorboekje en antwoordde toen:

— Niet ver van Brora. Wij moeten er over een kwartier zijn, dunkt mij!

— Nu, Brora — of iets anders, wij zien er toch niets van en ik zou je dus willen voorstellen onzen slaapwagen maar op te zoeken, zooals de meeste andere reizigers al hebben gedaan.

— Gun mij nog een oogenblikje tijd om mijn souper te beëindigen, dan ben ik tot je dienst!

Juist op dat oogenblik begon de trein langzamer te rijden.

De remmen knarsten en de locomotief liet een gillend gefluit hooren.

— Stopt de trein in Brora? vroeg Raffles.

— Niet volgens het spoorwegboekje!

— Dan misschien een onveilig sein? Ik zal eens gaan zien.

Hij stapte op het portier toe, liet het raampje neer en keek naar buiten.

Spoedig trok hij het hoofd weder naar binnen en zeide schouderophalend:

— Ik zie een rood licht — de trein zal misschien wel stoppen.

Inderdaad begon deze hoe langer hoe langzamer te rijden en eindelijk stond hij bijna geheel stil.

Maar terwijl de reizigers zich nog afvroegen wat dit te beteekenen kon hebben, klonken er eensklaps in de duisternis een paar schoten, gevolgd door een luide kreet.

Raffles stond weder op en boog zich snel uit het portierraampje.

In den aanvang kon hij volstrekt niets onderscheiden, maar toen ontwaarde hij een zekere glinstering in de verte, die afkomstig moest zijn van de Strath Brora, de breede rivier, welke de trein juist had moeten over rijden.

De wagon, waartoe zijn coupé behoorde was de derde, van voren gerekend.

Hij kon de locomotief niet zien, maar wel kwam het hem voor, alsof vlak bij de machine in de duisternis zich eenige gedaanten bewogen.

En eensklaps flitste een vuurstraal, dadelijk gevolgd door een schot.

— Maar voor den duivel — het is een treinroof in optima forma! riep Raffles uit, terwijl hij het hoofd snel terugtrok en zijn revolver te voorschijn trok.

Charly had zijn souper snel in den steek gelaten en had de coupé aan de andere zij verlaten, om in de lange gang een der raampjes te openen, teneinde naar buiten te kunnen zien.

Hij bemerkte dat bijna alle coupés verlaten waren — verreweg de meeste reizigers hadden hun slaappleats reeds opgezocht.

Heel aan het einde van den wagon leunde een reiziger met bleek gelaat en blijkbaar zeer verschrikt uit het portier en trachtte met zijn blik de duisternis te doorboren.

Voor aan den trein klonk het gerammel van kettingen en daarboven uit nogmaals een snerpende kreet, dadelijk gevolgd door een tweetal schoten.

Een conducteur kwam zeer verschrikt door de gang van den wagon loopen en wierp in zijn haast Charly bijna van de been.

— Wat gebeurt er toch, conducteur? riep Charly opgewonden.

— Ik weet niet juist wat het is, mijnheer — maar het kan niet veel goeds zijn! Het moet op de goudzending gemunt zijn.

— Een goudzending? vroeg Raffles verbaasd, die zich bij de twee mannen had gevoegd.

— Tien kisten met gouden baren, tot een waarde van bijna een half miljoen pond Sterling en het eigendom van de Bank van Engeland, die zij zich door haar filiaal in Thurso heeft laten toezenden!

En de man snelde verder, waarschijnlijk om haastig de slapende passagiers te wekken.

— En moeten wij dat toelaten? riep Charly uit.

— Het zal wel een weinig te laat zijn, om dat nog te beletten! antwoordde Raffles.

Hij had het portier geopend en sprong uit den trein.

Daarop was het stil geworden, maar eensklaps geschiedde er iets, dat Raffles met ongerustheid vervulde.

De trein begon heel langzaam weder achteruit te rijden.

Maar de locomotief braakte een rookwolk uit en reed nu met donderend geweld over de ijzeren brug, die over de Strath Brora is geslagen en met haar verdween de bagagewagen met het goud in den duisternen nacht, terwijl nu en dan een schot klonk, maar het gerucht werd hoe langer hoe onduidelijker — misschien vochten de treinbandieten nog met de beambten, die zich in den wagen hadden bevonden.

Raffles was snel weder op de treeplank gestapt, van den langzaam terugrollenden trein.

Hij had dadelijk begrepen, wat daar geschied was.

De remkoppeling was losgedraaid, of misschien wel met ruw geweld verbroken, toen de locomotief met den goederenwagen alleen verder ging en daar de spoordijk hier ter plaatse een geringe helling vertoonde, teneinde het niveau van de brug te bereiken, zoo kon het niet anders of de zware trein moest, gehoor gevend aan de wetten der zwaartekracht, weder terugrollen.

In het eerst ging het zeer langzaam, bijna

onmerkbaar, maar spoedig zou de snelheid toenemen en ten slotte zou de onbestuurde trein met razende vaart voortstuiven en te pletter loopen op den goederentrein, die ongeveer twintig minuten na den sneltrein het station van Helmsdale verlaten had....

In een ommezien doorzag Raffles het vreeselijke gevaar, dat den reizigers bedreigde.

Er moest onmiddellijk gehandeld worden, voor de trein zulk een vaart had, dat er aan redden niet meer te denken viel.

Maar hoe te handelen, nu de luchtdrukrem vernield was?

Juist liep de conducteur weder voorbij, bleeker dan zoeven, want hij had ook het vreeselijke gevaar begrepen.

Raffles greep hem bij den arm en vroeg kortaf:

— Zijn er geen handremmen aan den wagon?

— Op twee wagens slechts, mijnheer — op den achtersten passagierswagen en op een van de bagagewagens.

— Zijn er remmers op die wagens?

— Neen, dat geschiedt nooit bij passagiers-treinen!

Raffles had Charly een enkelen blik toegeworpen en zeide toen:

— Dan zullen wij naar de remhuisjes gaan! Het is onze eenige kans!

— Maar aan het begin en het einde van den trein zijn geen D-wagens! riep de conducteur op jammerenden toon. Gij zult over de daken moeten klimmen.

— Dan zullen wij dat doen! riep Raffles op vastberaden toon. Vooruit Brand! Jij neemt den voorsten wagen, ik zal naar achteren gaan en haast je om Godswil, want de trein begint al hoe langer hoe meer vaart te krijgen.

De mannen snelden in tegenovergestelde richting weg.

Raffles moest den langsten weg afleggen en hij snelde als een haas door de gangen, totdat hij niet verder kon, daar hier de rij D-wagens ophield.

Hij opende de deur van de harmonica en trad op het kleine platform, dat onder zijn voeten trilde en rammelde.

Op een Meter afstand zag hij de kleine ijzeren ladder, die langs den achterwand van den achtersten wagon, die nu de voorste was geworden, van tusschen de buffers tot bij het gewelfde dak liep.

Raffles deed nog een stap en sprong toen met een koenen zwaai over de buffers heen op de ijzeren ladder.

Hij beklom ze zoo spoedig hij kon en kroop op het dak van den schuddenden en schokkenden wagen.

Aan den anderen kant van het dak verhief zich het remmershuisje.

Op handen en voeten kroop Raffles over het dak van den wagon, naar dat huisje toe en richtte zich op.

Een kreet ontsnapte hem.

Daar, in de verte, glinsterden twee vurige oogen in de duisternis, dat waren de lantaarns van de locomotief, die den zwaren goederentrein trok.

De trein kon zich op nauwelijks 4 kilometer afstand bevinden en een botsing was onvermijdelijk, als men er niet zeer spoedig in slaagde, den treintot staan te brengen.

Toch gevoelde Raffles aan het trillen van den wagon, dat de onbestuurde trein niet geheel onbelemmerd liep — Charly had zeker zijn doel al bereikt en de rem aangedraaid.

Raffles aarzelde geen seconde.

Hij klom in het huisje, greep de rem en draaide haar uit alle macht aan.

Hij gevoelde dat de vaart verminderde, maar nog steeds gleeed de trein snel van de helling omlaag en wanneer de machinist van den goederentrein niet spoedig bemerkte, dat zijn lijn niet vrij was, dan was een ramp niet te vermijden.

Raffles liet de rem in den stand komen, waarin hij haar zoover mogelijk had aangedraaid, klom weder uit het huisje, wierp zich plat op het dak van den wagon en keek over den achterrand.

Volgens het voorschrift hing de lantaarn met het roode glas op haar plaats.

Dat was een geruststelling — maar zou de machinist van den goederentrein tijdig merken dat het roode licht zich niet verwijderde, maar naar hem toekwam?

Raffles bedacht zich niet.

Hij zwaaide zich over den rand en begon de smalle ladder af te dalen, die zich ook aan dezen kant van den wagon bevond.

Zich met een hand aan de onderste sporten van de ladder vast houdend, de voeten steunend in den zwaren koppelhaak, lichtte hij met de vrije hand de lantaarn van den haak en begon die langzaam heen en weer te zwaaien.

De lamp was zeer heet, maar Raffles beet de tanden op elkaar en hield vol. Hij kon reeds het steunen van de locomotief voor den zwaren goederentrein hooren, die niet zonder moeite de helling besteeg en de afstand bedroeg zeker niet meer dan driehonderd meter.

Maar op dat oogenblik merkte de machinist daarginds het gevaar blijkbaar.

De stoomfluit gilde, er klonk een oorverdovend geraas van knarsende wielen, die door de remmen werden gegrepen en de trein minderde zijn vaart, geholpen door de helling van den spoordijk.

Toen, terwijl er nauwelijks vijftig meter afstand tusschen de beide treinen was, gaf de machinist tegenstoom en de goederentrein begon achteruit te loopen.

Maar nog altijd liepen de wagons van den personentrein een weinig harder en even later hadden zij den goederentrein ingehaald.

Raffles was vliegenvlug weder naar boven geklauterd en de schok had hem bijna van het dak van den wagon geslingerd.

Maar toen stond de trein ook stil, tegelijk met den goederentrein.

Intusschen had de vervaarlijke schok hevigen schrik teweeg gebracht onder de reizigers, die, sommigen in nachtgewaad, den personentrein verlieten en luid schreeuwend heen en weer liepen, op gevaar af te worden gegrepen door den trein, die een kwartier later van de tegenovergestelde richting moest komen.

De conducteurs wisten niet zonder moeite wat orde te scheppen en toen werd er omgezien naar middelen om uit dezen gevaarlijken toestand te geraken.

Het naaste station was een half uur rijdens verwijderd.

Men besloot echter naar het stadje Loth te telegrafeeren.

Maar toen de telegrafist contact trachtte te krijgen, moest hij ervaren, dat de telegraaflijn op verscheidene plaatsen was doorgesneden.

Er schoot dus niets anders over dan dat men

zou trachten terug te rijden, met de locomotief in het midden. Tien minuten verder was een zijspoor, waarop de goederenwagens geschoven konden worden.

Niet zonder moeite kreeg men de reizigers weder in de coupé's, de stoomfluit gilde, langzaam begonnen de wielen te draaien en de eigenaardige trein stoomde terug.

Nadat alle goederenwagens op het zijspoor waren gerangeerd, kon de tocht een weinig sneller worden voortgezet, daar er voor vijf uur in den morgen op de lijn naar Londen geen treinen meer zouden loopen en om half twee werd Loth bereikt, waar het stationspersoneel, uit drie koppen bestaande, niet weinig ontsteld was, over deze nachtelijke verschijning van den passagierstrein.

De stationschef, die zich juist ter ruste wilde begeven, om eenige uren te kunnen slapen, nam aanstonds de noodige maatregelen.

Er werd aanstonds om een hulplocomotief getelefoneerd naar Helmsdale, want de draad tusschen deze plaats en Loth bleek nog intact te zijn.

Daar er in de groote plaatsen meestal een hulpmachine onder stoom staat, duurde het geen kwartier of de groote lampen van een zware locomotief werden zichtbaar en even later reed het gevaarte dreunend het kleine station binnen en werd aanstonds voor den personentrein gerangeerd.

De locomotief van den goederentrein was reeds weder vertrokken, teneinde de goederenwagens, die op het zijspoor waren gereden te gaan ophalen.

Maar in dien tusschentijd had men op het kleine station van Loth niet stilgezeten.

Langs een grooten omweg was men er in geslaagd, telefonische verbinding te krijgen met Brora en onmiddellijk werden er in die plaats de spoorwegautoriteiten en de politie op de hoogte gebracht van het gebeurde en dadelijk werd een kleine inspectietroep uitgezonden, teneinde de lijn te gaan verkennen.

Hoofdstuk II.

Raffles laat het er niet bij.

Het begon in het Oosten reeds te dagen, toen de sneltrein, die zijn reis zoo onverwacht had moeten afbreken, opnieuw op weg toog, maar nu met heel wat minder reizigers, want een aantal hunner was zoo verschrikt door hetgeen er gebeurd was, dat zij er de voorkeur aan gaven, eenige uren in het kleine Loth te blijven, totdat het volop dag zou zijn.

Intusschen had men natuurlijk onderzoek gedaan naar den persoon, aan wiens tusschenkomst het te danken was dat een groot onheil werd voorkomen en Raffles en Charly waren dus wel genoodzaakt de dankbetuigingen in ontvangst te nemen van de reizigers, die aan zulk een groot gevaar ontsnapt waren.

De reis werd dus weder hervat en de krachtige machine trok de wagons in snelle vaart over de rails.

Maar bij de brug over de Strath Brora gekomen, matigde de trein zijn snelheid, omdat men niet wist, of de lijn wel veilig zou zijn.

De brug was echter vrij en de trein reed er langzaam overheen. Aan gene zijde van de rivier echter stond het sein op onveilig en de machinist moest stoppen.

Daar, op ongeveer een kwartier rijdens van Brora stond een locomotief op de rails, met den tender en daarachter de noodlottige goederenwagen, waarvan de kostbare inhoud de hebzucht had gaande gemaakt van de treinbandieten.

De schelmen hadden alle stoomkleppen van de locomotief wagenwijd opengezet, benevens de deur van den vuurhaard en de drukking was spoedig zoo aanzienlijk gedaald, dat het zeker nog eenigen tijd zou duren, alvorens er opnieuw stoom gemaakt kon worden.

Een machinist die met den kleinen onderzoekstroep was medegekomen, was reeds doende, de vuren van de in den steek gelaten machine weder op te stoken.

Naast het spoor waren eenige mannen druk bezig met het inladen van de gewonde treinbeambten.

Raffles die zich uit het portier gebogen had, nam dit alles uit de verte waar.

Hij wenkte Charly en beiden stapten uit de coupé op het spoor en liepen snel naar voren.

Zij haalden den hoofdconducteur van den trein in, die op onderzoek uitging en die eerst wel eenige bezwaren maakte, tegen het verlaten van den trein.

Hij bedacht echter bijtijds, dat er van dien trein waarschijnlijk weinig zou zijn overgebleven, zonder de hulp van deze twee stoutmoedige mannen en hij stond hen dus toe, hem te vergezellen naar de plek waar de overval had plaats gehad.

Raffles en Charly vonden daar een twintigtal mannen bijeen, die gekomen waren met een platten goederenwagen, door een electriche trolley getrokken.

Het troepje bestond uit een ingenieur, een lijnopzichter, twee telefoonbeambten, die den draad reeds hadden hersteld, eenige beambten van „Eerste Hulp bij Ongelukken”, een geneesheer, een machinist met zijn stoker, de hulpchef van het station Brora, en voor het overige politiebeambten onder aanvoering van een inspecteur.

Raffles en Charly konden nu de geheele omgeving rustig opnemen.

Achter hun rug stroomde de Strath Brora met haar welige oevers.

De spoordijk was hier vrij hoog en ter linker zijde strekten zich weilanden en bosschen uit.

Die bosschen herhaalden zich aan de rechterzijde, maar hier waren zij dicht en schijnbaar ondoordringbaar.

Raffles wist echter dat het slechts een betrekkelijk smalle strook was, want een paar kilometer verder strekte zich de kustlijn uit, de rotsachtige kust van Schotland, door de Noordzee bespoeld.

Op verren afstand waren onduidelijk de torens van Brora te zien, want zoeven was de zon boven de kim verschenen en alles beloofde een verrukkelijken dag.

Toen wijdde Raffles zijn aandacht aan den goederenwagen, waarin het goud vervoerd werd.

Zooals hij wel dacht was het een geblindeerde wagen, die stevig gesloten moest zijn geweest.

Het slot was echter op ruwe wijze vernield, waarschijnlijk door een koevoet, of een sterk breekijzer.

Voor het overige was er niets aan te zien, geen kogelgat, geen versplinterd hout.

Er kwam juist een brancarddrager voorbij en Raffles hield hem even staande, vragende:

— Er zijn toch geen slachtoffers gevallen, mijnheer?

— Ik vrees van wel, mijnheer! antwoordde de man hoofdschuddend. Een van de bandieten is recht door het hart geschoten, zeer waarschijnlijk bij ongeluk door een van zijn eigen makkers, want de aanslag had zoo snel plaats, dat de beambten in den wagen geen gelegenheid hadden om zich te verweren.

— Zij waren toch zeker ook gewapend?

— Natuurlijk! Maar zij konden van hun revolvers geen gebruik maken! Het blijkt dat er zich twee bandieten reeds in den goederenwagen verborgen hadden, in een groote kist, waarin een piano had moeten zitten en waarin zij op onverklaarbare wijze hebben weten binnen te sluipen.

— Zijn er anders nog dooden gevallen?

— Neen, maar wel zijn twee van de beambten levensgevaarlijk gewond. Ook de machinist werd zwaar gekwetst, maar niettemin hoopt de geneesheer hen allen in het leven te kunnen houden, maar u veroorlooft mij, er wordt op gewacht!

De man tikte aan zijn pet en ging snel verder.

Ook Raffles en Charly liepen een twintigtal meters verder, gingen om de locomotief heen en liepen juist den inspecteur van politie in de armen, die zich door den hoofdconducteur van den trein het geval nog eens liet uitleggen, voor zoover deze beambte er zelf van op de hoogte was.

De hoofdconducteur, die zijn verhaal juist geëindigd had en Raffles en Charly had zien aankomen, riep uit:

— En dit zijn de beide heeren, inspecteur, van wie ik u zoeven sprak! Aan hen hebben wij het behoud van den trein en misschien van een paar dozijn menschenlevens te danken! Wanneer zij niet zoo cordaat waren opgetreden, dan zou een ramp onmogelijk hebben kunnen uitblijven. De machinist van den goederentrein deelde mij mede, dat hij stellig zou hebben doorgereden, als hij de zwaaiende roode lantaarn niet had opgemerkt.

— Dan zijn de reizigers u wel veel verplicht, mijnheer! zeide de inspecteur op beleefden toon. De maatschappij zal zeker niet nalaten, u naar verdienste voor uw stoutmoedigheid te beloonen! Kunt gij zelf mij misschien iets naders mededeelen?

— Ik denk niets meer dan de hoofdconducteur zelf, inspecteur! antwoordde Raffles. Maar gij zult mij integendeel misschien wel kunnen zeggen of er reeds eenig spoor van de daders gevonden is?

— Hoe zou dat mogelijk zijn, mijnheer, wij zijn nauwelijks een half uur ter plaatse! antwoordde de inspecteur. Mijn mannen zoeken thans de omgeving af, maar ik betwijfel zeer, of hun pogingen met een goeden uitslag bekrond zullen worden.

— Waarom denkt gij dat?

— Omdat wij hier slechts een paar kilometers van de kust verwijderd zijn! Wanneer de bandieten daar bijvoorbeeld in een van de talrijke inhammen, die zich daar bevinden, een klein vaartuig gereed hebben gehouden, dan hebben zij overvloed van tijd gehad, om zich daarmede uit de voeten te maken.

— Natuurlijk hebt gij met die omstandigheid rekening gehouden.

— Dat spreekt van zelf! Ik heb naar de voornaamste kustplaatsen geseind en daar moet men nu politiebooten uitzenden, teneinde het westelijke gedeelte van de Noordzee af te zoeken.

Ik wil u echter niet verhelen, dat onze kansen slecht staan, want zij hebben een voorsprong van minstens anderhalf uur op ons — en in negentig minuten kan men met een snelle motorboot een grooten afstand afleggen.

— Hebben zij alle kisten kunnen stelen?

— Allen!

— Is er met de politiehonden gewerkt?

— Natuurlijk! Al sedert een half uur, bijna drie kwartier zijn er twee van de beste honden uit Brora op zoek. Ha, daar komt er juist een van zijn tocht terug!

Inderdaad naderde er een man in politiek, maar met een gelaat, dat een mijl in den wind de politie verried en die een prachtigen Airedale Terrier aan de lijn hield.

Hij keek even rond, kreeg den inspecteur in het oog, kwam op hem toe, salueerde en zeide:

— Ik kom mij aanmelden, inspecteur.

— Wel, Brown — nu al terug? Heb je iets ontdekt?

— De hond heeft mij regelrecht naar de kust gebracht, zonder links of rechts te zien, zonder een seconde te aarzelen! Hij liep snuffelend een eindje het water in en toen jankte hij op een manier, die voor mij maar al te duidelijk was — hij had het spoor verloren.

De inspecteur keek Raffles veelbeteekenend aan en zeide:

— Gij ziet het, mijnheer! Zij zijn natuurlijk in zee gestoken!

— Met hoeveel waren zij?

— Op zijn minst twintig man!

— Dan moeten zij ook een groote boot gebruikt hebben, tenzij een gedeelte van de roovers op de kust is achtergebleven.

Juist had Raffles dit gezegd, of een tweede rechercheur verscheen ten tooneele, die een veraarlijken Duitschen Herder aan de lijn met zich meevoerde en die eveneens moest verklaren, dat zijn hond hem dwars door het bosch, rechtstreeks naar de kust had gebracht en daar het spoor bijster was geworden.

Toen de beide rechercheurs echter wat nader op de zaak ingingen, bleek het, dat de twee politiehonden hen niet naar dezelfde plek hadden gebracht, maar naar verschillende punten van de kust, ongeveer twee mijlen van elkander verwijderd.

— Dat zou er dan op moeten wijzen, dat zij zich gesplitst hebben en van twee booten hebben gebruik gemaakt! meende Raffles.

Maar de inspecteur haalde de schouders op en hernam mistroostig:

— Het zal wel zoo geweest zijn, mijnheer, maar die wetenschap brengt ons niet veel verder. Natuurlijk zal ik bevel geven de geheele kust zeer nauwkeurig te bewaken — maar ik vraag mij af hoe het te beletten zal zijn, dat de roovers, wanneer de nacht weder valt, ergens op een stille plek van de kust van Schotland landen, bijvoorbeeld ergens in de baai van St. Claire, waar zich maar een enkel kuststadje bevindt, Keiss, en waarin maar een enkel onnoozel rivierte uitkomt.

— Is de streek daar niet zeer moerassig? vroeg Charly Brand, die tot dusver gezweven had.

— Dat is zij, mijnheer! antwoordde de inspecteur, maar dat is voor de bandieten meestal een voordeel. Hoe het zij — ik zal doen wat ik

kan, en meer kan men van mij niet verlangen! Gij moet mij excuseeren, ik heb het zeer druk!

De inspecteur tikte aan zijn pet en ging verder, door de twee teleurgestelde rechercheurs gevolgd.

Raffles en Charly keken nog even naar het inladen van de zwaar gewonden, die zorgvuldig verbonden waren en die met brancard en al op den platten goederenwagen werden neergelegd, die daarop langzaam in de richting van Brora wegreed.

Ook het lichaam van den gedooden bandiet werd op dien wagen neergelegd, met een doek overdekt, maar Raffles en Charly hadden nog een blik op het gelaat kunnen werpen, het gelaat van een ongeveer vijftigjarigen man, met grove trekken en een ruigen, zwarten baard, waarin zich reeds witte draden vertoonden.

Daar de stoomspanning van de locomotief over tien minuten voldoende zou zijn opgevoerd om de machine in beweging te brengen, zochten Raffles en Charly hun coupé weer op, waarin zij geheel alleen zaten.

Terwijl Raffles in gedachten verzonken naar buiten staarde, begon Charly:

— Dat is een groot verlies voor de Bank van Engeland!

— Zij kan het dragen! antwoordde Raffles.

— Geloof je, dat de bandieten zullen worden gevangen?

— Als zij schander zijn en niet te haastig van stapel loopen, dan zal de politie hen niet zoo gemakkelijk kunnen vatten! hernam Raffles. Maar het is het ongeluk van vele dieven, dat zij er te vroeg toe overgaan, hun buit te gelde te maken en de gouden baren worden natuurlijk aanstonds herkend!

— Maar zij kunnen ze omsmelten!

— Zeker, maar het is niet zoo gemakkelijk, klompen goud aan den man te brengen, zonder dat daardoor achterdocht in het leven wordt geroepen!

— Ik ben benieuwd wat zij er te Londen van zullen zeggen!

— Dat zullen we in de bladen wel kunnen lezen, Charly! Die zullen te Brora ook wel komen!

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Charly verwonderd. Wij reizen nu toch door naar Londen.

— Neen, mijn waarde vriend. Wij blijven te Brora!

— Wat wil je daar in 's hemelsnaam uitvoeren?

— Mijn veldtocht tegen de treinroovers beginnen.

Charly liet zich achterover in de kussens vallen en keek Raffles met open mond aan.

Toen barstte hij uit:

— Ik had het aanstonds moeten weten! Ik ben een ezel, dat ik het niet terstond begrepen heb.

— Maar mijn waarde Charly — ik kan mij niet begrijpen, dat je eigen eergevoel je er niet tegen heeft verzet, zonder meer naar Londen terug te keeren en niet eens te trachten die kerels te straffen voor den overlast, dien zij ons hebben aangedaan.

— Maar zij hebben ons geen penny armer gemaakt, Edward!

— Ik moet erkennen — zij hebben ons geen geld afgenomen, maar zij hadden ons iets kunnen afnemen — wat nog wel zoo kostbaar is, ons leven! En denk eens aan die baren goud, die nu in de handen van die schelmen zijn! Ik zou waarachtig niet rustig kunnen slapen, als ik moest omgaan met het denkbeeld, dat ik zelfs geen poging had gewaagd, hen die weer af te nemen!

— Maar Edward — het is krankzinnigheid! riep Charly uit! Wij weten volstrekt niet waar zij zijn — zij bevinden zich ergens op de Noordzee, wie weet met welke bestemming en voor jij zelf je snelste motorboot hier hebt, kunnen zij al lang in Frankrijk, in België of in Nederland zijn.

— Wacht een oogenblik! hernam Raffles glimlachend. Dat gaat toch minder gemakkelijk dan je denkt! Er bestaat toch nog zoiets als een telegraaf en je kunt er van verzekerd zijn, dat reeds op dit oogenblik naar alle haven-autoriteiten langs de kusten van de landen, die je zoeven opnoemde, een telegram is verzonden met verzoek, goed acht te geven op alle verdachte vaartuigen, die de havens binnenkomen.

— Maar zij kunnen de havens negeeren en op een stille plek van de kust aan land gaan.

— De plekken waar zoiets mogelijk is met een motorboot van eenigen omvang zijn zeldzamer dan je denkt, Charly en daarenboven, men sjuwt toch niet onopgemerkt met een vrij groot aantal zware kisten. Neen, ik ben veeleer van oordeel dat zij alleen vandaag zullen blijven kruisen in het stilste gedeelte van de Noordzee en dan vannacht zullen pogen het goud ergens aan land te brengen op een plek waar handlangers hen wachten.

— En hoe wil je die plek ontdekken? vroeg Charly niet zonder spot in zijn stem.

— Dat weet ik zelf nog niet goed! Je ziet dat ik volkomen eerlijk ben! Maar wanneer wij ons haasten en onzen braven Henderson zoo spoedig mogelijk naar Brora laten komen, dan is het, dunkt mij, niet onmogelijk, te ontdekken waar de landing zal plaats vinden. Want wat een politievaartuig niet kan, Charly, dat kan een vliegmaschine.

Hoofdstuk III.

De Duivel der Lucht.

Er waren ongeveer twee uren verlopen, sedert de beide mannen dit gesprek voerden in de spoorwegcoupé.

Zij waren te Brora uit den trein gestapt en hadden een stevig ontbijt gebruikt in een van de restaurants aan de haven.

— Het was omstreeks acht uur toen zij dit restaurant verlieten en langs een der voornaamste straten van de stad een der buitenwijken opzochten.

Ook deze hadden zij spoedig achter zich gelaten en zij bevonden zich op den fraaien strandweg, welke Brora met Helmsdale verbindt.

Aan hun rechterhand breidde zich de Noordzee uit, die het rotsachtige strand beukte en links waren weilanden en welige akkers zichtbaar.

Een half uur gaans verder ongeveer begon de geboschte strook, welke de bandieten hadden moeten doortrekken om de kust te kunnen bereiken.

De twee vrienden liepen stevig door en na ongeveer een uur te hebben geloopen, bereikten zij den oever van de Strath Brora, die daar ter plaatse bijna honderd Meter breed is.

Nu en dan gleed een vaartuig op de rivier voorbij, dat zich zeewaarts spoedde.

De beide vrienden hadden plaats genomen op een der banken, die langs den oeverkant van de rivier geschaard stonden en richtten hun blikken naar den hemel.

Raffles had zijn horloge geraadpleegd en zeide :

— Over vijf minuten moet hij er zijn!

— En hij zal er ook zijn, Edward — wees daar maar zeker van! zeide Charly glimlachend. Je weet wel dat Henderson regelrecht naar het vagevuur zou gaan, wanneer je 't hem verzocht!

Maar eensklaps viel hij zichzelf in de rede en riep uit, terwijl hij met uitgestrekte vinger naar de lucht wees:

— Daar is hij al!

Inderdaad, hoog aan den diepblauwen hemel, zweefde een vliegmaschine, die uit Zuidelijke richting naderde.

Het toestel was nauwelijks grooter dan een stip, maar naarmate het daalde en naderbij kwam teekenden zijn vormen zich duidelijker af.

Toen het op een hoogte van duizend Meter gekomen was, begon het groote spiralen te beschrijven en vertoonde zich slechts weinige tellen later als een sierlijke eendekker, met een eigenaardig gevormd onderstel.

De machine bleek niet alleen voorzien te zijn van de gebruikelijke wielen, maar ook van platte drijvers, die het mogelijk maakten dat het toestel evengoed op den grond kon dalen als op het water kon neerstrijken.

De bestuurder scheen slechts een oogenblik te aarzelen, steeg nogmaals, als om een wijder uitzicht te krijgen, daalde toen opnieuw en streek toen in een sierlijken zweefval op het water neer, juist in het midden van de rivier en op geen drie honderd Meters van de plek, waar Raffles en Charly gezeten waren.

De beide mannen stonden vlug op en snelden naar den oever, met hun hoeden zwaaiend.

Door de vaart gleeed de machine nog ruim honderd Meter voort met stilstaanden motor en de bestuurder wist zoodanig met het richtingsstuur te manoeuvreeren, dat hij de machine tot op weinige Meters van den lagen oever bracht.

De pilot was in de machine overeind gaan staan en vertoonde zich nu als een ware reus met breede schouders, gewelfde borst en den nek van een stier.

Hij had een touw gegrepen en wist dit behendig om een kleinen landingspaal te werpen, waaraan hij het toestel vastmeerde.

Verderop lagen eenige groote vrachtschepen voor anker en daar keek men nieuwsgierig naar het toestel, maar dat waren dan ook alle teekenen van belangstelling. De rivier stroomde tusschen akkers en onbebouwde terreinen en er was heinde en ver geen levende ziel te bespeuren, ook niet op den smallen weg, die over verren afstand de rivier volgde.

De reusachtige bestuurder van de machine was eenvoudig overboord gestapt en daar hij hooge waterlaarzen droeg, die zelfs zijn dijen beschermden, kon hij droogvoets den vasten wal bereiken, want het water kwam hem slechts even over de knieën.

Hij had zijn pet afgenomen, trad op Raffles toe en zeide :

— Hier ben ik, Mylord!

— En je bent geen minuut te laat, Henderson! zeide Raffles glimlachend. Ik wist wel dat ik op je kon rekenen! Heb je gedaan wat ik gevraagd heb?

— Zeker, Mylord! De „Zeemeeuw” ligt op dit oogenblik in de haven van Berwick! Ik ben dadelijk met den trein terug gegaan, zoodra ik de boot had ondergebracht en toen met De Duivel der Lucht opgestegen.

— Hoelang heb je over den tocht gedaan?

— Bijna drie kwartier, Mylord!

— Goed zoo! Nu, wij zullen geen tijd verliezen en ons aanstonds inschepen! Maar eerst zal ik je mijn instructies geven, Henderson en je eerst even op de hoogte brengen. Wij zoeken een motorboot, die zich ergens op de Noordzee moet bevinden en zeer waarschijnlijk in het eenzaamste gedeelte daarvan. Hoe zij er uit ziet ik zou het je onmogelijk kunnen zeggen, want ik weet het niet! Maar het moet een sloopje zijn van hoogstens zes of acht ton, zeer snel en weinig opvallend!

— En als wij iets dergelijks gevonden hebben, Mylord?

— Dan zullen wij naar omstandigheden handelen. Wij moeten allereerst trachten zonder kans op een vergissing vast te stellen, dat wij de goede boot voor ons hebben en misschien gelukt het ons wel, zonder meer het vaartuig aan te houden en de bandieten te dwingen, ons hun buit af te staan.

En nu deelde Raffles den reus in enkele woorden mede, wat er dien nacht was voorgevallen.

Henderson had zwijgend toegelisterd en vroeg toen Raffles zijn verhaal geëindigd had :

- Hoeveel van die kerels zijn er, Mylord?
- Op zijn minst twintig, Henderson.
- Ze zijn natuurlijk gewapend?
- Ja, met vuurwapens!

Even krabde Henderson, de trouwe chauffeur van den Grooten Onbekende, zich achter het oor, maar toen verdween de bedenkelijke uitdrukking weder van zijn breed gelaat en riep hij vol vertrouwen uit :

- Wij zullen het wel klaarspelen, Mylord!
 - Heb je eenige levensmiddelen aan boord?
 - Voor drie personen en voor twee dagen!
 - Dat zal wel ruimschoots voldoende zijn!
- riep Raffles uit. Vooruit vrienden, laten wij geen tijd verliezen!

Zonder iets te zeggen tilde Henderson Raffles op zijn schouder met evenveel gemak als hij het een kind van een jaar zou hebben gedaan, waadde met hem door het water en droeg hem naar de vliegmaschine, waar Raffles dadelijk achter het stuurwiel plaats nam.

De reus keerde terug en bracht op dezelfde wijze Charly Brand aan boord, waarop hij het touw van den meerpaal losmaakte en zelf voorzichtig aan boord van de vliegmaschine klauterde, want hij woog bijna twee honderd twintig pond, de brave kerel en hij wist hoe teer een vliegmaschine is.

Raffles en Charly trokken aanstonds de met bont gevoerde, lederen jekkers aan, welke zij in een der bewaarplaatsen van de vliegmaschine vonden, verruilden hun hoeden tegen de warm gevoerde vliegerskappen en zouden nu in staat zijn de koude daarboven te verdragen.

Raffles wendde zich nog eens naar Henderson en vroeg :

- Is alles er, de kijker, de revolvers, alle andere dingen, die ik je heb opgegeven?
- Alles is aanwezig, Mylord! Ik geloof niet dat ik iets vergeten heb!
- Vooruit dan,

Raffles haalde een kleinen koperen hefboom over en aanstonds liet zich een gonzend geluid hooren, niet sterker dan van een door een motor in beweging gebrachte naaimachine.

Hij luisterde even naar het regelmatige geluid van den electromotor, knikte tevreden en schakelde daarop de schroef in.

Deze begon te wentelen, eerst langzaam, maar

al gauw zoo snel, dat de bladen onzichtbaar werden.

De vliegmaschine schoof over het water voort, luchtig als een libel.

Raffles draaide een klein handwiel een weinig naar rechts en dadelijk werd de snelheid zoo groot, dat de drijvers zich uit het water verhieven, toen het hoogtestuur in werking werd gebracht.

Een seconde later was de Duivel der Lucht los van het water.

Pijlsnel schoot de machine in de blauwe lucht omhoog.

Raffles zorgde er echter wel voor, dat hij de vaart niet te spoedig opdreef, want hij was er volstrekt niet op gesteld deze wonderbaarlijke, nog ongekende snelheid te verraden aan deskundigen.

Binnen enkele minuten had de Duivel der Lucht een zoodanige hoogte bereikt, dat men het toestel van de aarde af waarschijnlijk alleen nog zou kunnen waarnemen met behulp van een sterk vergrootenden kijker. Raffles kon dus nu zonder gevaar de machine laten toonen, wat zij vermocht.

Nog een slag aan het kleine koperen handwiel en met razende snelheid schoot het toestel vooruit.

Raffles had aanvankelijk den loop van de rivier gevolgd, maar zoodra hij de kust bereikte, wendde hij naar links en bleef de grillige kustlijn van Schotland volgen. Charly had een kijker ter hand genomen en boog zich zoover mogelijk over den rand van de vliegmaschine, teneinde de Noordzee af te zoeken.

Voor het oogenblik echter leverde het onderzoek zeer weinig resultaat op, want op een hoogte van bijna drieduizend meter deden zich alle schepen slechts voor als kleine notedopjes en zelfs door den kijker viel er niet veel onderscheid tusschen te zien.

Het was dus noodzakelijk dat Raffles de vliegmaschine liet dalen en eenige minuten later bedroeg de hoogte nog slechts weinig meer dan duizend meter en Raffles had de snelheid dientengevolge aanzienlijk moeten beperken.

Men bevond zich op deze plek ver buiten de Noordelijke scheepvaartroute, namelijk die van New-Castle naar Bergen, op de Westkust van Noorwegen gelegen.

Het verkeer was dan ook hier zeer gering en

aanvankelijk merkte Charly, die den kijker weder voor het oog had gebracht, niets op als visschersvaartuigen, in een kring met een straal van verscheidenen tientallen kilometers.

Nu en dan passeerde een groot vrachtschip, dat de koers een weinig meer Noordelijk had genomen en waarvan de nationaliteit kenbaar was aan de natievlag, die van den grooten laadmast wapperde.

Zij waren meestal afkomstig van een Noorsche haven en met hout beladen.

Van een motorboot was echter nog geen spoor te ontdekken.

Een enkele boot van dien aard had Charly door zijn kijker ontwaard, maar het was een fraai jacht van minstens dertig ton en op het dek kon hij duidelijk een gezelschap dames en heeren waarnemen, in het wit gekleed en die lui lagen uitgestrekt in gemakkelijke rieten stoelen.

Het vaartuig kon zeker een veertigtal passagiers vervoeren, behalve de bemanning, en Charly begreep aanstonds dat dit sierlijke, witgeschilderde motorjacht zeker niet het vaartuigje zou zijn, waarnaar hij zocht.

De boot hield koers in Noord-Oostelijke richting en waarschijnlijk waren de prachtige Noorsche Fjorden het doel van de reis.

Er was nog geen half uur verlopen of men had de Orkney-eilanden ten Noorden van Schotland achter zich gelaten.

Raffles had hier eenigen tijd rond gecirkeld, want deze eilandengroep, met haar tallooze groote en kleine eilanden, haar honderden inhammen en baaien, haar grillige kustlijn biedt gelegenheid in overvloed voor een niet al te groot vaartuig, om er ongemerkt een onderkomen te zoeken.

Toen was er weder een open plek in zee gekomen en nu zweefde de vliegmaschine boven de Shetlandsche eilanden.

Maar ook hier geen spoor van eenig verdacht vaartuig.

Zeker, in de haven lagen verscheidene motorbooten gemeerd, maar het was onmogelijk dat de treinroovers daar een ligplaats zouden hebben gekozen, omdat zij moesten begrijpen, dat het bericht van hun daad reeds lang naar alle windstreken was verstrekt en dat men hen aanstonds zou aanhouden en hun vaartuig zou doorzoeken, wanneer zij het waagden, een haven binnen te loopen.

Toen ook het onderzoek van deze eilanden

niet het minste resultaat opleverde, wierp Raffles het roer weder om en zette opnieuw koers naar de Noordzee.

Hier was het zeer stil en slechts bij uitzondering vertoonde zich een groote stoomtrawler.

Na een half uur liet Raffles de vliegmaschine rechtsomkeert maken.

Noordelijker dan de 32e breedtegraad behoefde hij niet te zoeken, want zoover hadden de treinbandieten met hun kleine motorboot in die weinige uren onmogelijk kunnen komen.

Maar hij dacht er niet aan, het onderzoek nu reeds op te geven.

Hij kruiste tusschen de Farroër en Bergen, tusschen de Shetlandsch eilanden en Stavanger, hij vloog heen en weder tusschen Aberdeen op de Oostkust van Schotland en het Skagerak, kortom hij liet geen plekje van de geheele Noordzee ondoorzocht.

Het werd middag; de drie mannen nuttigden een eenvoudigen maaltijd, dien Henderson had bereid met behulp van den electricischen oven en al dien tijd bleven de oogen der luchtvaarders op de eindeloze oppervlakte van de golven gevestigd.

Het was omstreeks drie uur in den middag en De Duivel der Lucht bevond zich opnieuw ter hoogte van de Farroër, toen Charly plotseling een kreet slaakte.

Op de hier bijna geheel verlaten zee had hij opnieuw het fraaie witte jacht ontdekt, maar thans was het niet meer alleen.

Op een afstand van nog geen vijftig meter stevende een zeer snelle motorboot, bijna zwart van kleur en blijkbaar toegerust met een zeer krachtigen motor.

En in ieder geval moesten de treinroovers toch moedige mannen zijn, want het motorbootje, hoe snel ook, was bestemd voor binnenwateren en zeker niet om er de Noordzee mee te bevaren.

Een oogenblik bleef Charly verbaasd toekijken, in de meening, dat de opvarenden van de zwarte motorboot aanstonds de kisten met het goud zouden overladen op het veel grootere, witte vaartuig, waarvan de bemanning dus in het complot zou zijn.

Maar een paar seconden later kwam hij van die dwaling terug, want op dat oogenblik klonk er een losbranding, die zelfs hoorbaar was boven het rumoer van de snel ronddraaiende schroef.

Men had van het rooversschip af op de witte motorboot geschoten....

Hoofdstuk IV.

Aan boord van de „May-Flower”.

Raffles, die zijn aandacht bij het stuurwiel had moeten bepalen, begreep niet aanstonds wat er was voorgevallen, ofschoon ook hij het geluid van de losbranding had gehoord.

Maar Charly legde zijn hand op zijn arm, wees over den rand van het schuitje naar beneden en schreeuwde hem toen in het oor:

— De bandieten hebben die witte motorboot aangevallen! Zij willen zich zeker van dat zee-waardige schip meester maken, op deze stille plek, waar zij gelooven dat niemand hen ziet!

— Ik zal wel zorgen, dat zij ons spoedig te zien krijgen! zeide Raffles op grimmigen toon.

Met een korte beweging haalde hij den hefboom over, waaraan het hoogtestuur gehoorzaamde en De Duivel der Lucht dook naar beneden als een arend, die zich op zijn prooi werpt.

De hoogte, die op dat oogenblik bijna twee duizend meter had bedragen, verminderde in een ommezien tot nauwelijks vijf honderd.

Het schieten had intusschen voortgeduurd en de bandieten hadden de groote, witte motorboot reeds aangeklampt en lagen vlak naast haar.

Charly keek opgewonden door zijn kijker en bemerkte dat de opvarenden van het witte vaartuig blijkbaar radeloos dooreenliepen en niet wisten, wat zij van dezen overval op de Noordzee moesten denken.

— Zullen wij een beetje op die schurken paffen, Mylord? vroeg Henderson op kalmen toon. Ik heb hier de geweren bij de hand!

— Neen, Henderson! riep Raffles terug. Dat zou zeer gevaarlijk zijn! Wij zouden op dezen afstand evengoed de bemanning van die witte boot als de roovers kunnen raken! A propos, hoeveel zijn er ongeveer?

— Ik tel er wel tien! schreeuwde Charly — wij moeten toch iets doen, Raffles — wij kunnen toch niet toelaten, dat zij die ongelukkigen zullen vermoorden en overboord werpen, om zich in het bezit van hun boot te stellen!

Raffles antwoordde niet dadelijk.

Hij begreep, dat de vrees van Charly Brand maar al te gegrond was.

Wanneer de bandieten zich inderdaad van het

witte schip wilden meester maken, dat veel grooter en waarschijnlijk ook sneller was dan het hunne, dan zouden zij zich zeker ontdoen van de lastige getuigen van dien roof en de opvarenden van het buitgemaakte schip tot den laatsten man vermoorden.

En men scheen daar aan boord van het pleziervaartuig zoo ontdaan te zijn door den plotseelingen overval, dat men er niet aan scheen te denken, zich te verweren,

En toch beschikte men over een overmacht, want er bevonden zich minstens twintig personen aan boord.

Het is waar, de bandieten waren tot hun tanden gewapend en zeer waarschijnlijk liepen die in het wit gekleede pleziervaarders niet met revolvers in hun zak.

Hoe het ook zij — er moest snel gehandeld worden, teneinde een bloedig drama te voorkomen, dat zich anders ongetwijfeld zou afspelen.

Het kon aan geen twijfel onderhevig zijn, dat de bandieten het vliegtuig reeds hadden gezien.

Misschien waren zij van oordeel, dat het hun toch niet zou kunnen schaden, want zij bleven haastig voortgaan, een aantal kisten uit hun eigen vaartuig aan boord van het andere schip over te brengen, welks naam Charly thans door den kijker duidelijk op den voorsteven kon waarnemen — het was de May-Flower.

— Maar dan is dat jacht het eigendom van den Hertog van Connaught, den broeder van den koning! schreeuwde Charly opgewonden.

— Dat doet er niet toe — het zijn menschen en wij zullen beletten, dat er nog meer bloed vergoten wordt door die schurken, zeide Raffles.

En met een behendige beweging liet hij „De Duivel der Lucht” nog meer dalen, het toestel gleed neer op de oppervlakte van de golven, sierlijk en licht als een meeuw en op nauwelijks een twintigtal meter van de May-Flower.

Raffles had er voor gezorgd, aan een ander boord neer te strijken, dan dat, waarlangs het vaartuig van de treinroovers lag, zoodat de bandieten hen niet met de revolvers onder vuur konden nemen.

Reeds terwijl de machine daalde, hadden Charly Brand en James Henderson zich van hun zware pelzen en laarzen ontdaan en zich hunne revolvers in een waterdichte lederen holster op de heup gebonden.

En nauwelijks hadden de drijvers het water aangeraakt, of zij wierpen zich in de golven en zwommen met krachtige slagen naar de May-Flower. terwijl Henderson het dunne maar sterke koord tusschen zijn tanden hield geklemd, waaraan hij aanstonds de vliegmaschine zou kunnen vastmeeren.

Een tiental slagen brachten hen bij de valreep waartegen zij als katten opklommen.

Dit alles was zoo vlug geschied, dat de bandieten nog nauwelijks goed en wel beseften wat er gebeurd was, toen Henderson in zijn volle lengte, druipend van het water, maar bereid tot daden, in hun midden stond.

Hij liet zijn revolver waar hij was, maar koos als wapen een zware handspaak, die op de koekoek lag.

— Een beetje ruimte als ik u verzoeken mag, dames en heeren! vroeg de reus op vriendelijken toon.

En de uiterst zenuwachtig en verschrikte plezierreizigers, die van deze plotselinge en geheimzinnige tusschenkomst niets begrepen en zeer ontsteld over het wit geschuurde dek heen en weder liepen, of in een klein groepje bijeen stonden als schapen, die schuil zoeken tegen een opkomende bui, maakten onmiddellijk plaats en de handspaak toog aan het werk.

Henderson had het groote voordeel dat de bandieten over het dek verspreid stonden, achter hem, voor en naast hem, zoodat zij niet aanstonds van hun revolvers gebruik durfden te maken.

Twee hunner kregen de handspaak op het hoofd, hetgeen beteekende dat hun rol voor dien dag was uitgespeeld.

Een derde had een schedel, die zoo hard bleek te zijn, dat de man weliswaar verdoofd op het dek neerzank, maar dat de handspaak dan ook versplinterde.

Dol van woede kwamen een paar bandieten aangestormd, het mes in de vuist en wierpen zich op den reus.

Deze schudde hen af, als de buffel het den tijger doet, die hem aanvalt, greep een hunner in de borst en wierp hem met een grooten boog over boord.

— Ik hoop dat je kunt zwemmen, vriend! riep Henderson hem goedig achterna. En als je het niet kunt — des te erger voor jou!

Intusschen had Charly Brand ook niet stil gezeten.

Hij had snel het meertouw aan een korvijsnagel vastgemaakt, zoodat de vliegmaschine niet meer kon afdrijven en zich daarna in den strijd geworpen.

Het pleit was nu tamelijk snel beslist, want een paar heeren onder de passagiers schepten moed en wierpen zich op de bandieten, vol schaamte over hun werkloosheid, nu zij zagen, dat twee mannen het tegen zeven of acht opnamen.

Er was namelijk een man in de motorboot der treinbandieten achtergebleven, een tweede had zich naar de machineruimte begeven, om daar den machinist met zijn revolver in bedwang te houden en een derde was naar de hut van den kapitein gegaan en had hem daar opgesloten.

En de man wist toen waarschijnlijk nog niet, dat die kapitein niemand anders was dan de Hertog van Connaught, de broeder van den koning van Engeland.

En toen deze man de trap weder opkwam, die van de kapiteinshut naar het dek voerde, tuimelde hij er veel sneller weder af, door de vuist van Charly Brand neergeslagen.

De man in de boot had getracht met zijn revolver den toestand weder ten gunste van de aanvallende partij te doen keeren, maar hij slaagde er alleen in een van zijn eigen kornuiten ernstig te verwonden en twee passagiers een schampschot te bezorgen.

En toen hij zag dat de zaak verkeerd liep, trachtte hij snel den tros los te gooien, teneinde geheel alleen zijn heil te zoeken in de vlucht.

Maar Henderson was hem een weinig te vlug af.

De reus had reeds afgerekend met het handjevol bandieten, die in een erbarmelijken toestand over het dek verspreid lagen en nu wierp hij zich plat voorover op het lage dek, reikte met een hand over boord, greep den man in de motorboot in den kraag en sjarde den hevig spartelenden bandiet aan boord van de May-Flower.

— Hoe minder bereddering, hoe beter het voor je is, vriend! voegde Henderson hem toe, terwijl hij hem eens goed door elkaar schudde.

Laat die revolver nu maar los, want die heb je waarschijnlijk al leeg geschoten, anders zou je niet eens de strop waard zijn, waaraan je vroeg of laat wel eens zult bengelen!

De bandiet wierp een woesten blik om zich heen, zag zijn makkers kreunend of bewusteloos op het dek liggen en deed het verstandigst wat in de gegeven omstandigheden mogelijk was, hij gaf zich gewonnen.

Het geheele gevecht had nauwelijks tien minuten geduurd en het verschrikte gegil der dames was eindelijk verstomd, tot groote voldoening van Henderson, die brommend verklaarde dat „die vrouwlui” altijd schreeuwden om niets.

De reus zelf had een ondiepe snede in den benedenarm en een schampschot aan den schouder opgelopen.

Intusschen scheen de roover in de machinekamer van den strijd niets te hebben gemerkt, wat niet onmogelijk was, want het machineruim bevond zich diep in het schip en de groote dieselmotoren draaiden met grommend geraas door.

Het machinepersoneel bestond uit drie man, een machinist, zijn assistent en een helper, voor het nazien van de machine, het smeren en het schoonhouden van de keurig ingerichte machinekamer.

Maar zij waren ongewapend geweest en dan doen zelfs drie krachtige, jonge kerels niet veel tegen een zesloops revolver in de hand van een man, die onverhoeds komt opdagen en den toestand weet te beheerschen.

Maar Henderson, op een wenk van Charly Brand, wist aan de heerschappij van dezen bandiet op even snelle als afdoende wijze een einde te maken.

Hij liep naar de voorplecht, nam daar het kleine, sierlijke, blinkend gepoetste kanonnetje van het affuit, liep er mede naar den ijzeren trap, die naar de machinekamer voerde, zag daar den bandiet op de onderste trede zitten, met de revolver op het machinepersoneel gericht en liet het sierlijke kanonnetje op zijn hoofd vallen.

Het wapentje woog niet meer dan hoogstens dertig kilo, maar de trap was tamelijk hoog. Henderson had goed gemikt, in ieder geval bleek het een afdoend argument te zijn, want de bandiet gaf geen kik, maar viel van de trap en bleef roerloos liggen.

Henderson boog zich over de trapopening en riep naar beneden:

— Draai hem eens om, mannen en kijk eens of er nog leven in zit!

De hoofdmachinist trad op den bandiet toe, die voorover was gevallen, wentelde hem op den rug en riep naar boven:

— Het is haast de moeite niet waard, mijnheer!

— Ik dacht wel, dat dat kanon te zwaar voor hem zou zijn! hernam Henderson op meewarigen toon.

De machinist bleef Henderson met de grootste verbazing aankijken, want hij kon zich volstrekt niet begrijpen wat er daarboven was voorgevallen.

De reus verklaarde hem den toestand met enkele woorden en begaf zich toen snel weder naar wat men het slachtveld zou kunnen noemen, waar hij Charly in gesprek vond met een bejaard heer, met een grijzen puntbaard, dien hij onmiddellijk herkende als den broeder van den koning.

De reus wilde zich bescheiden terugtrekken, maar reeds had de Hertog hem in het oog gekregen en wenkte hem naderbij te komen.

Henderson trad een paar passen naar voren en stond daar in een onbeweeglijke houding, terwijl de broeder des konings recht in het met rimpels doorploegde gelaat zag.

— Gij hebt u krancig gehouden, vriend! begon de Hertog van Connaught, zenuwachtig aan zijn puntbaard plukkend. Deze heer deelde mij mede dat uw naam.... hoe was het ook weer?

— Grey, uwe Hoogheid! riep Charly Brand vlug uit.

— Juist — Grey! Nu dan, vriend Grey — gij hebt ons uit een zeer netelige positie verlost en dat weten wij allen te waardeeren, nietwaar, dames en heeren?

En hij wendde zich tot zijn gasten, die nog altijd met bleeke gezichten, nauwelijks bekomen van den schrik om hem heen stonden.

— Hij heeft zich gedragen als een held! riep een dame van onzekeren leeftijd, als een bakvischje gekleed, op schrillen toon, want de zenuwen waren haar nog altijd de baas. Hij heeft huisgehouden als Simson onder de Philistijnen!

— Alleen verving hij de ezels kinnebak door een handspaak! hernam de Hertog van Connaught glimlachend.

— Hij heeft dertig, veertig van die bandieten neergeslagen! hernam de dame van zooeven, met een zenuwachtig lachje.

— Neem mij niet kwalijk, mevrouw, dat ik zoo vrij ben het te zeggen, maar het waren er maar zes! zeide Henderson op zijn rustige, door niets uit het evenwicht te brengen manier. En ik werd geholpen ook... door dezen heer!

En daarbij wees hij op Charly Brand.

— Maar wat zullen wij nu toch doen? riep de Hertog van Connaught uit, een onzekeren blik om zich heen werpend.

— Als gij het mij veroorlooft, uwe Hoogheid, dan zou ik zeggen dat eerst het dek moet worden schoongemaakt! merkte Henderson op. Die kerels liggen daar zoo slordig rond — zal ik ze even over boord gooien?

De bakvisch-dame slaakte een schel gillette en barstte toen in een hinnikend lachen los, het gevolg van haar zenuwachtigen toestand.

— Zij hebben het ongetwijfeld verdiend! hernam de eigenaar van het jacht. Maar van dergelijke paardemiddelen zullen wij maar afzien, mijnheer Grey! Wij moeten dunkt mij eerst iets anders doen!

— Droge kleeren aantrekken, bedoelt uwe hoogheid misschien? merkte Henderson op. Dat heeft zoo'n haast niet!

— Dat wilde ik eigenlijk niet zeggen, mijnheer Grey, hernam de prins met een vagen glimlach. Wij moeten nu toch ergens heen met die mannen, met die schandelijke bandieten, die zich van mijn jacht hadden willen meester maken en ons dan zeker infaam zouden hebben behandeld!

— Zij zouden u allen in het water hebben geworpen, uwe Hoogheid! hernam Henderson bedaard.

Dit was meer dan de bakvisch-dame kon verdragen.

Zij slaakte een dramatischen gil en viel flauw in de armen van een jongen man, die haar opving en haar met een vies gezicht naar een van de banken vervoerde, die tegen de campagne waren geplaatst en haar daar kalmpjes aan haar lot overliet.

Maar de Hertog van Connaught had zijn blikken op de vliegmaschine gevestigd en keek naar Raffles, die daar zeer op zijn gemak achterover leunde, een cigaret rookte en naar de lucht keek, alsof de gehele zaak hem in het minst niet aanging.

— Gij hebt mij nog niet kunnen vertellen, mijnheer, welk gelukkig toeval u hierheen voerde, wie de eigenaar van die vliegmaschine is...

— Het is graaf Panhurst, uwe Hoogheid, ik ben zijn secretaris Burns en dit is, zooals ik u reeds zeide, de brave chauffeur Grey. Wij waren uit voor een pleziertochtje, wij hoorden het schieten en toen zijn wij natuurlijk ter hulp gekomen.

— Maar dan zal ik het zeer waardeeren, als ik graaf Panhurst mijn dankbaarheid persoonlijk kan betuigen. Kan hij hier soms even aan boord komen?

— Wel zeker, uw Hoogheid! antwoordde Charly.

Hij zette zijn handen als een scheepsroeper aan zijn mond, trad op de lage verschansing toe en schreeuwde in de richting van de vliegmaschine:

— Zijne Hoogheid verzoekt u aan boord te komen!

— Laat dan een sloep uitzetten! klonk het antwoord kalm.

Snel werd de kleine jager gestreken, die aan twee davits aan het achterschip hing en twee heeren van het gezelschap namen er in plaats, om de eer te hebben, hun redder persoonlijk van de vliegmaschine te halen.

Een twintigtal slagen brachten het kleine vaartuigje naar de vliegmaschine, nog altijd vastgehouden door de lijn.

Raffles stapte er in over, de boot roeide terug en hij beklom de valreep en stond een oogenblik later tegenover den Hertog van Connaught.

Deze herhaalde jegens Raffles zijn dankbetuigingen, waarnaar de Groote Onbekende met een vagen glimlach om de lippen luisterde en zeide toen:

— Het was mijn plan, graaf, een weinig te gaan kruisen om de kust van Noorwegen, maar ik zal dat plan thans moeten opgeven, want ik heb niet veel lust, die bandieten als reisgezelschap mee te nemen! Ik wensch dat zij zoo spoedig mogelijk in handen van de Britsche autoriteiten worden gesteld! Ook het gestolen goud moet naar Engeland worden teruggebracht!

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar scheen ergens over na te denken.

Toen antwoordde hij:

— Wanneer gij echter weinig tijd te verliezen hebt, uwe Hoogheid, en uwe gasten niet wilt teleurstellen, dan belet niets u, een van de volgende middelen te kiezen! Gij kunt de bandieten en de kisten met het goud in de eerste de beste Noorsche haven aan land zetten, met

het verzoek aan de autoriteiten daar, ze vast te houden, totdat Londensche politiebeambten bandieten en goud zijn komen afhalen! Gij kunt echter ook, als gij dat wenschelijker acht, de bandieten naar de dichtstbijzijnde Londensche haven laten vervoeren met hun eigen boot, die nog altijd naast uw schip gemeerd ligt en natuurlijk onder de bewaking van een paar vertrouwde mannen van uw equipage! Ik zie, dat gij een inrichting voor draadlooze telegrafie aan boord hebt en gij kunt dus bijvoorbeeld naar Aberdeen seinen met het verzoek, een boot van de havenpolitie uit te zenden om de treinroovers tegemoet te varen! Eigenlijk verbaast het mij een weinig, dat gij van uw radiografische inrichting geen gebruik hebt gemaakt om hulp te ontbieden!

— Daaraan is in de eerste verbijstering niet gedacht, graaf! zeide de hertog van Connaught. De marconigraaf werd ook aanstonds vrij ernstig gewond door een der schurken! Hebt gij nog een andere oplossing?

— Nog een derde, Uwe Hoogheid! En dat is de oplossing welke gij zelve aan de hand deedt, namelijk dat gij de treinroovers, die thans zeeschuimers zijn geworden, en het goud niet met uw schip naar een Engelsche haven brengt, maar dit laat doen in hun eigen boot, of, als gij dit liever wilt, in de motorboot, die ik daar tusschen de davits zie hangen midscheeps en die gemakkelijk tien personen kan dragen!

— En nu doe ik nog een vierde oplossing aan de hand! riep de prins uit. Wat zoudt gij er van zeggen, waarde graaf, als gij eens naar Aberdeen vloogt met uw vliegmaschine, die den afstand zeker gemakkelijk in een half uur kan afleggen, teneinde daar aan de politie te verzoeken onmiddellijk met een boot naar deze plek te komen, waar ik voor anker zal blijven liggen, tot men mij van dat goud en die verwonde kerels verlost!

— Daartoe zou ik mij geen last behoeven te geven, Uwe Hoogheid! zeide Raffles koeltjes, men behoeft slechts een radiogram te zenden!

— Maar ik zeide u toch reeds, dat mijn marconigraaf gewond is! riep de prins uit.

— Als dat alles is! Mijn secretaris is zeer wel in staat, het toestel te bedienen! hernam Raffles, terwijl hij een snellen blik met Charly wisselde.

— Nu, dat is prachtig! riep de prins uit. Dan zal ik mijnheer Burns verzoeken, zich aanstonds in verbinding te stellen met de politie-autoriteiten te Aberdeen en hen te zeggen, dat de broer des konings bijna het slachtoffer zou zijn geworden van een ongehoorden aanslag midden op de Noordzee en dringend verzoekt, een vaartuig te zenden naar het punt, waar wij thans zijn! Werwick, waar zijn wij? zoo vervolgde de prins, terwijl hij zich tot den kapitein wendde.

— Drie graden ten westen van de Farroër, Hoogheid! antwoordde de kapitein onmiddellijk.

— U heeft het gehoord, mijnheer Burns! hernam de prins.

Charly Brand wierp Raffles een vragenden blik toe, maar deze knikte hem glimlachend toe en zeide:

— Wees zoo goed, om te doen wat Zijne Hoogheid u verzoekt. Wacht, ik vergezel je naar de cabine, teneinde er zeker van te zijn, dat het telegram goed overkomt.

De beide vrienden traden op het kleine vertrekje van den marconigraaf toe, zachtjes met elkander sprekend en gingen er toen binnen.

Geen minuut later echter werd de deur weder geopend en Raffles trad te voorschijn.

Hij ging op den prins toe en zeide:

— Ik heb u een onaangename tijding mede te deelen, Uwe Hoogheid — uw radiograaf werkt niet, zij is waarschijnlijk door de bandieten vernield en het zal een geruimen tijd duren alvorens zij hersteld is.

Reeds wilde Henderson naar voren treden, teneinde zich verdienstelijk te maken en te trachten op aanwijzing van Raffles het toestel te repareren, maar een enkele blik uit de oogen van den gentleman-dief was voldoende om hem aanstonds weder te laten terugtreden.

De hertog van Connaught echter stampvoette ongeduldig en riep uit:

— Dat is zeer onaangenaam! Wat moeten wij nu aanvangen?

Hoofdstuk V.

De bestemming van de May-Flower.

Van de gasten van den broeders des konings scheen niemand op die vraag te kunnen antwoorden en zoo was het Raffles weder, die bejaard zeide:

— Er blijft u nog altijd een van de andere oplossingen over, waarover wij zooeven spraken.

— Gij zult bereid zijn naar Aberdeen te vliegen, graaf? riep de prins uit.

— Als gij het wenscht — ongetwijfeld, Uwe Hoogheid! Ik wil er echter uw aandacht op vestigen, dat gij u een zeer ongenamen tijd van wachten kunt besparen door dadelijk weder koers te zetten naar de Noordkust van Schotland! Reeds begint de duisternis te vallen en het zal voor de politieboot uit Aberdeen, die zeker niet voor het middernachtelijk uur hier kan zijn, zeer moeilijk zijn om uw schip te vinden.

De hertog van Connaught scheen even na te denken en antwoordde toen:

— Ik geloof dat gij gelijk hebt, graaf! Werwick, hoever zijn wij hier van de dichtst bijzijnde Engelsche haven?

— Wanneer wij een haven op de Shetlandsche eilanden aandoen, Uwe Hoogheid, dan kunnen wij die binnen drie uur bereikt hebben — maar er is slechts een haven die in aanmerking komt, dat is Bredayd, want vandaar, vertrekt de boot naar Aberdeen en het is de eenige verbinding met Schotland.

— Ik geloof ook dat het beter is, om een haven van Schotland op te zoeken aan de Noordkust! meende Raffles. De tocht zal dan niet langer dan zes uur duren, dunkt mij!

— Zoo is het, graaf! zeide kapitein Werwick. Het is zeker niet veel langer en wanneer Zijne Hoogheid het goed vindt, kunnen wij aanstonds weer zee kiezen, zoodra wij het goud en de bandieten hebben afgeleverd.

— Dat blijft dan zoo afgesproken! Maar — ik kan u onmogelijk zoo laten gaan, graaf! Ik sta er bepaald op, dat gij althans tot aan de Schotsche haven mijn gast blijft.

— Ik had u dat juist willen verzoeken, Uwe Hoogheid! hernam Raffles met een glimlach, waarvan de beteekenis aan den prins ontging.

Mijn vliegmaschine is een weinig hard op het water neergekomen en ik durf geen drie mannen aan haar toevertrouwen. Mijn mechaniciën echter zal de machine vlug naar een dichtbijzijnde haven overbrengen, zoolang de schemering nog duurt! U veroorlooft mij dat ik hem eenige instructies geef?

— Dat spreekt immers vanzelf, graaf! antwoordde de prins.

Raffles nam den reus terzijde en voerde op fluisterenden toon een kort gesprek met hem.

Daarop wilde de reus zich aan boord begeven om, door den hofmeester vergezeld, met den jager naar het vliegtuig te roeien, maar de prins riep hem terug en zeide:

— Je vertrekt nu, Grey, maar ik laat je niet heengaan, voor ik je de verzekering heb gegeven, dat de koning je hulp zal weten te beloonen, die je aan zijn broeder betoond hebt.

Henderson wierp Raffles een schuinschen blik toe, maakte een diepe buiging en zeide toen verlegen:

— Het had werkelijk niets om het lijf, uwe hoogheid! Ik deed het met genoegen.

— Maar weet gij wel, dat uw kleederen nog drijfnat zijn? hernam een der heeren van het gezelschap, toen Henderson zich naar de valreep begaf.

— Dat hindert niets, mijnheer! Ik trek een dikken pels aan en de tocht is niet lang! antwoordde Henderson schouderophalend.

En met deze woorden stapte hij de reeling af en vervolgens in het kleine vaartuig, waarin de hofmeester reeds had plaats genomen, om hem naar de vliegmaschine te brengen, die zachtjes op de golven deinde.

Henderson klom aan boord, doste zich in zijn dikken pels, wierp de lijn los en haalde den kleinen hefboom over, die den electromotor in beweging bracht.

De schroef begon te draaien, eerst langzaam, maar spoedig sneller en sierlijk gleeed de Duivel der Lucht over de golven.

Een twintigtal meters verder maakten de drijvers zich los van het water en de Duivel der

Lucht steeg schuin in de donkerblauwe lucht omhoog, beschreef eenige spiralen en zette toen koers in de richting van de Engelsche kust.

Daar de duisrernis binnen een half uur volkomen zou zijn, was het toestel spoedig aan het oog onttrokken.

Intusschen hadden de leden van de bemanning die in het geheel uit zeven koppen bestond, een kapitein, een eersten en tweeden stuurman, twee machinisten, een olieman en een hofmeester, de voor het meerendeel ernstig gekwetste zeeschui- mers stevig gebonden en hen vervolgens opge- sloten in het vooronder. De kisten met goud echter werden op het achterdek bijeen gezet.

De gasten van den prins waren langzamerhand bekomen van hun schrik en het geval werd nu druk besproken.

De wereld liep zeker teneinde, nu men het reeds waagde, motorbooten in de Noordzee aan te houden, terwijl iets dergelijks alleen zich nog maar had voorgedaan in de Chineesche Zee en op zekere gedeelten van den Indischen Oceaan, waar vrachtschepen waren aangehouden en leeg- geplunderd door Chineesche zeeroovers. Waar moest het heen, nu men zelfs het motorjacht van 's konings broeder niet meer ontzag.

Raffles wandelde met langzame stappen aan de zijde van den hertog van Connaught het dek van het prachtige jacht op en neder en liet zijn scherpe blikken aandachtig rondgaan.

Hij keek even over de koperen leuning, waar de openingsmond was van de machineruimte en bewonderde de blinkend gepoetste motoren. Hij bezichtigde verschillende hutten, de kajuit van den eigenaar, die van den kapitein en kwam tot de overtuiging, dat het geen waagstuk zou zijn met dit vaartuig een reis om de wereld te maken.

Het was volkomen zeewaardig en het zou zeker gemakkelijk dertig knopen per uur loopen, zoo niet meer.

Men had de lichten reeds ontstoken en het anker was opgehaald. De motoren begonnen weder te werken, de beide schroeven sloegen het water tot schuim en het jacht zette koers naar Wick, wat wel niet de Noordelijkste ha- venplaats was, maar wel de belangrijkste stad van Schotland, die door een spoorlijn in ver- binding stond met het binnenland.

Het uur van het avondmaal was reeds aan- gebroken en de gasten vereenigden zich allen in

de groote kajuit, waar desnoods veertig men- schen gemakkelijk een plaats hadden kunnen vinden.

Het was een uitstekende maaltijd, bereid door den eigen kok van den prins, dien deze op reis had mede genomen en die zich van een kundig helper had voorzien, terwijl vier lakeien voor de bediening zorgden. Raffles en Charly waren mede uitgenoodigd, zooals van zelf sprak en spoedig was het gesprek algemeen.

Natuurlijk werd het onderwerp van het ge- sprek uitsluitend gevormd door den diefstal van de gouden baren, de vlucht van de treinroo- vers en de daarop gevolgde aanranding van de May-Flower en men was het er over eens, dat er eindelijk paal en perk behoorde te worden gesteld aan dit optreden van de bandieten.

Het besturen van het motorjacht was nu toe- vertrouwd aan den tweeden stuurman, die aan- stonds alleen zou dineeren, in gezelschap van den hoofdmachinist en den hofmeester.

Een uur later was de maaltijd beëindigd en de gasten begaven zich nog eenigen tijd aan dek om van den heerlijken avond te genieten.

Het bleek echter thans frisch te zijn geworden en velen trokken zich weder terug naar de groote kajuit, waar nu speeltafeltjes waren neer- gezet, teneinde zich over te geven aan de ge- noegens van het Whist-, het Hombre- en het Bostonspel.

Wat Raffles en Charly betreft, zij hadden er de voorkeur aan gegeven, een wandeling over het dek te maken en een cigarette te rooken.

Het spreekt vanzelf, dat de jonge man reeds aanstond nadat „de veldslag” geëindigd was, zijn natte kleederen verruild had tegen een droog stel ondergoed en een wit flanellen pak, hem door den hofmeester verstrekt.

Het was donker op het dek, dat slechts hier en daar verlicht werd door een klein electrisch lampje.

Maar aan bak- en stuurboord brandden helder de roode en groene lantaarns, terwijl boven in den mast het toplicht als een ster flonkerde.

Het was een donkere nacht en de maan bleef onzichtbaar.

Raffles had geruimen tijd zwijgend voortge- loopen, totdat Charly begon:

— Vertel mij nu eindelijk eens, wat wij hier in 's hemelsnaam als gasten van den broeder des konings aan boord van zijn jacht uitvoeren?

— Ik beschouw mij niet als zijn gast — antwoordde Raffles kortaf. En de reden van mijn verblijf op zijn schip? Ziehier!

De beide mannen waren het achterdek genaderd en Raffles tikte zachtjes tegen een van de kisten met goud, die daar waren neergezet.

Charly keek Raffles eenigen tijd aandachtig aan en trachtte in de duisternis de uitdrukking van zijn gelaat te onderscheiden.

Toen zeide hij op fluisterenden toon:

— Dat kan je toch geen ernst zijn? Over vijf uren kunnen wij de kust bereikt hebben. Het is dan weder bijna licht en je zult mij toch niet willen wijsmaken, dat je onder deze omstandigheden ook maar de geringste kans hebt om de kisten met goud van eigenaar te doen veranderen?

— Er kan nog zooveel gebeuren in dien tijd! zeide Raffles schouderophalend. Ik zou je aandacht er op willen vestigen, dat wij binnen vijf uren, dat is te zeggen, omstreeks half drie in den nacht, wel de Schotsche kust, maar nog niet de stad Wick bereikt hebben. Daartoe moeten wij eerst de Noordelijkste punt van Schotland ronden en om de Orkney-eilanden heen varen. In het gunstige geval zal de May-Flower onmogelijk voor vijf uur in den morgen te Wick aankomen — als zij er aankomt.

Charly keek Raffles met groote oogen aan en zeide verbaasd:

— Als zij er aankomt? Wat meen je daarmee? Wick is immers het doel van de reis?

— O, het doel wordt niet altijd bereikt! zeide Raffles. Apropos — wie staat er tijdens de hondenwacht aan het roer?

— De tweede stuurman!

— Heb je soms al kunnen ontdekken of er een dekwacht is?

— Neen. Alleen de olieman, als hij niets te doen heeft, klautert wel eens naar boven en wandelt dan wat op het voordek heen en weer.

Raffles raadpleegde zijn horloge bij het licht van een klein lampje, dat zij juist passeerden en zeide toen:

— Het is reeds bij tien! Ik denk wel dat de dames en heeren zich spoedig ter ruste zullen begeven, teneinde zich te herstellen van de geweldige inspanning, die zij zich hebben getroost om de zeeschuimers meester te worden!

— Je moet wat toegeeflijk zijn, Edward! Zij werden verrast, zij hadden geen vuurwapens en hun dames liepen hun tamelijk erg in den weg.

— Goed, zij zijn al vergeven! hernam Raffles. Maar wat die vuurwapens betreft — geloof je werkelijk dat er geen aan boord zijn?

— Als er zijn, dan zijn het er zeker maar heel weinig!

— Waar dan?

— Wel, vermoedelijk in de hut van den kapitein!

— Er zullen ook wel geweren zijn, ganzenroeren om op wilde ganzen te schieten! Ga dat eens onderzoeken, Charly, als ik je verzoeken mag!

— Mijn hemel, Edward, wat ben je toch van plan? vroeg Charly op verschrikten toon. Je wilt het toch niet opnemen tegen dertig mannen aan boord van een schip dat over eenige uren in een drukker vaarwater komt?

Zouden wij beiden slagen, waar tien wel gewapende en voor niets terugdeinzende bandieten gefaald hebben?

— Je vergeet eenige kleinigheden, mijn waarde! Die zeeschuimers faalden, omdat ik, John Raffles, hun den voet dwars zette. John Raffles gaat nu zelf handelen! Daarenboven is het nacht en zeer donker.

— Maar om drie uur breekt de dag alweder aan en dan zijn wij ter hoogte van de Shetlandsch eilanden!

— Misschien! zeide Raffles.

— Misschien? herhaalde Charly, zeer verbaasd en een weinig ongeduldig. Maar de tweede stuurman is toch niet dronken of gek? Hij heeft toch een goed verlicht compas vlak voor zijn neus? Hij zal toch wel weten, of hij in Zuidelijke richting vaart?

— Ja — tot dusverre weet hij het! antwoordde Raffles. Maar doe nu wat ik je zoeven verzocht heb. Het is van belang, dat er zich geen bruikbare wapens aan boord van het schip zijn. Ik reken er natuurlijk op dat je je niet zult laten verrassen.

— Ik zal het doen, Edward, maar ik ben overtuigd dat het nuttelooze arbeid is, zeide Charly Brand.

En met deze woorden verdween hij in de duisternis, om de opdracht van den Grooten Onbekende te gaan volbrengen.

Kwartier verstreek na kwartier en reeds om elf uur hadden alle opvarenden zich ter ruste begeven.

Op het dek was het zeer stil.

Midden op de brug, in het glazen huisje

stond de roerganger, de tweede stuurman, den blik strak gevestigd op het helder verlichte compas, dat, door glas overdekt, voor het stuurwiel was aangebracht.

Men hoorde niets dan het eentonig gerommel in het inwendige van het schip, teweeg gebracht door het draaien van de kamraderen en het op en neergaan van de zuigers.

De zee stond een weinig hol, want er was een tamelijk stevige bries opgestoken. De tweede stuurman, nog zeer jong, met een zacht blozend gelaat, waarop nog enkele haartjes prijken, stond onbewegelijk in zijn glazen huisje, de handen om de spaken van het stuurrad geklemd.

Hij had een langen dienst achter den rug en hij stond een weinig te soezen, terwijl alleen het compas zijn aandacht vermocht te trekken.

En daardoor kwam het ook misschien, dat hij in het geheel niet opmerkte, dat omstreeks het middernachtelijk uur onzichtbaar iemand kwam aansluipen en iets meedroeg, iets zwaars, dat, door een dunnen doek bedekt, werd neergelegd ter hoogte van het compas...

Evenmin scheen hij er iets van te bemerken, dat deze gedaante weder zich zacht verwijderde en zich vervolgens in de duisternis scheen op te lossen.

Alles aan boord scheen te slapen.

De bandieten werden goed bewaakt door den hofmeester en twee der lakeien en voor een ontvluchting behoefde men niet, bevreesd te zijn.

De uren verstreken en het was nog duister, toen de eerste stuurman geeuwend en zich goed uittrekkend op dek kwam.

Hij had zoeven vier uur geslapen en het was zijn beurt, om de taak van den tweeden stuurman over te nemen, opdat deze zou kunnen gaan rusten.

Hij liep langzaam naar de verschansing en tuurde in de verte.

Toen haalde hij zijn nachtkijker uit den zak van zijn blauwen jekker, haalde hem uit en bromde toen iets onverstaanbaars, nadat hij eenigen tijd er door had gekeken. Hij schoof den kijker weder ineen, liet hem in zijn zak glijden, beklom de trap naar de campagne, trad het glazen kamertje binnen en zeide:

— Goeden morgen, Jefferson! Wat leg je voor?

— Twee streken Zuidelijk, mijnheer!

De eerste stuurman raadpleegde zijn horloge en zeide hoofdschuddend:

— Dan moesten wij de Shetlandsche eilanden nu toch op nauwelijks tien mijlen aan bakboord hebben!

Je hebt toch niet te veel Westwaarts aangehouden?

— Geen streep, mijnheer! Ik heb juist gevaren volgens uw opgaven!

— Is de snelheid van het schip verminderd?

— Geenszins! Wij loopen met de regelmatigheid van een klok.

— Dan snap ik er geen jota van! bromde de eerste stuurman.

Hij huiverde in zijn jekker en vervolgde:

— Het is drommels koud! Ga maar slapen, Jefferson, ik neem het stuurrad van je over!

Hij ging op de plaats staan, waar de tweede stuurman vier uren achtereen onbewegelijk naar het verlichte compas had getuurd en Jefferson trad rillend van kou op de campagne, daalde de trap af en bleef even op het voordek staan.

Toen mopperde hij verbaasd voor zich heen:

— Merkwaardig — de wind schijnt volkomen te zijn omgelopen — wij krijgen hem nu van achteren!

En met deze woorden verdween hij langs de trap om zijn hut op te zoeken.

Intusschen doorkliefde de May-Flower met onverminderde vaart de golven van de Noordzee.

De eerste stuurman, Godfrey geheeten, had het stuurrad gegrepen en hield nu zoodanig koers, dat hij aanstonds tusschen de Shetlandsche eilanden en de Orkneys zou doorvaren, om vervolgens in westelijke richting op de haven van Wick aan te houden.

Hij wierp nu en dan een blik op de zeekaart, die vlak naast hem was opgehangen en keek dan weder door een der zijramen van het houten huisje, hetwelk den roerganger moest beschermen tegen al te felle koude en regen.

Een kwartier later ontsnapte hem een kernachtige zeemansvloek.

— Voor den duivel! barstte hij toen uit — zijn de Shetlandsche eilanden naar de haaien? Wij hadden ze al een half uur geleden moeten passeeren!

Maar eensklaps slaakte hij een kreet van verrassing en ongeloof.

Hij had den blik weder naar buiten geworpen. Het begon te dagen.

Maar — het daagde aan den verkeerden kant van den hemel! In het Westen vertoonde zich

een zacht rose streep, daar, waar de zon zou opgaan.

Godfrey wendde den blik naar het Oosten — daar heerschte de duisternis nog!

Hij keek naar zijn compas — en een tweede kreet ontsnapte hem — het was plotseling honderd tachtig graden omgeloopen en wees naar het Noorden, in stede van het Zuiden!

Godfrey, die al heel wat ondervonden had, stond, zooals hij later vertelde, „letterlijk op zijn beenen te trillen”.

Reeds opende hij den mond, teneinde een kreet te slaken en de bemanning te wekken, toen hij een hand op zijn schouder voelde.

Hij keek om en zag in het glimlachende gelaat van graaf Panhurst — en ongeveer een seconde later in den mond van een revolver, die op zijn borst was gericht.

— Geen geluid, wat ik u verzoeken mag! zeide Raffles bedaard. Gij moogt mijn spelletje niet al te vroeg bederven! Gij zocht naar land immers aan bakboord? Zie daar is het — al is het wat verder en al zijn het de Shetlandsche eilanden niet! En Raffles wees naar buiten.

Doodsbleek volgde Godfrey onwillekeurig de richting, welke Raffles hem aanduidde.

Aan den horizon teekende zich een donkere streep af.

Voor den ervaren zeeman kon het aan geen twijfel onderhevig zijn, of dat was land.

— Wat is dat? vroeg Godfrey stamelend. Zijn dat de Shetlandsch eilanden?

— Niet geheel en al, mijn waarde heer, het land dat gij daar ziet, ligt veel Noordelijker, het is IJsland.

Hoofdstuk VI.

De Gouden Baren.

Langzaam wendde Godfrey zijn hoofd weer om en keek Raffles aan.

En deze zag duidelijk aan de uitdrukking van het gelaat van den eersten stuurman dat deze meende, met een krankzinnige te doen te hebben,

— Ik ben niet gek, mijnheer! zeide Raffles op zijn rustigen toon, maar zonder dat de revolver van plaats veranderde.

— Het was een zeer eenvoudige truc en zij is niet eens origineel, als knaap heb ik eens iets dergelijks gelezen in „Een kapitein van vijftien jaar” van Jules Verne. Ik ben zoo vrij geweest uw compas tijdelijk te bederven, door een groot stuk ijzer in de onmiddellijke nabijheid daarvan neder te leggen, met het gevolg dat de naald verkeerd wees en uw tweede stuurman dus ook verkeerd stuurde. Hij heeft een grooten boog beschreven, de brave jongen. Totdat het Zuiden weder het Zuiden voor hem werd, niet bevroedend dat hij Noordwaarts aanhield.

Godfrey had de lippen opeen geklemd en wierp Raffles van onder zijn gefronste wenkbrauwen een woedenden blik toe.

Hij kon overigens niet twifelen aan de waarheid van zijn verklaring, eenvoudig omdat er geen andere te vinden was voor hetgeen er gebeurde.

De zon kwam op, daar, waar zij sedert de schepping was opgekomen en het was de May-Flower, die haar koers gewijzigd had en terugvoer.

Geen wonder dat de stuurlieden de Shetlandsch eilanden niet hadden kunnen ontdekken!

En nu voer men ter hoogte van IJsland, dat op een twintig tal zeemijlen zich voordeed als een flauwe streep, ternauwernood zichtbaar, ofschoon het steeds lichter werd en de zon over tien minuten boven de kim zou rijzen.

Nu werd het ook duidelijk, waarom men zoo veel van de koude te lijden had gehad, de May-Flower voer op dit oogenblik niet ver van de Poolstreken!

Raffles zag Godfrey glimlachend aan en hernam:

— Het spijt mij waarlijk, dat ik u deze verrassing heb moeten bereiden, maar, met het oog op mijn plannen zag ik geen kans, haar achterwege te laten!

— Wie zijt gij en wat wilt gij van ons? bromde Godfrey. Zijt gij een medeplichtige van die bandieten in het vooronder?

— Als ik dat was, mijnheer, antwoordde Raffles koeltjes, dan zou ik waarschijnlijk niet tuschenbeide zijn gekomen om u van een bijna zekeren dood te redden.

— Dat mag zoo zijn, maar intusschen gedraagt gij u als een zeeschuimer! hernam Godfrey heftig.

— Misschien ben ik dat op dit oogenblik ook wel! hernam Raffles kalm. Alleen wijken mijn methodes wel eenigszins af van die der treinroovers, die ik heb helpen vangen! Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat ik u zal veroorloven ook maar de minste beweging te maken!

Hij wierp een snellen blik door het zijraampje en vervolgde spottend:

— Ik merk daar, dat ik niet met een domoor te doen heb! Gij houdt tersluiks op de kust van IJsland aan! Verander onmiddellijk den koers en houdt een streep meer Oostwaarts.

De revolver maakte een kleine beweging en het roer eveneens.

De May-Flower veranderde van koers en de streep, die IJsland was, werd weder onduidelijk.

— Waarheen brengt gij ons? vroeg Godfrey, nadat de beide mannen een oogenblik zwijgend tegenover elkander hadden gestaan.

— Dat zult gij wel zien, als het zoover is! antwoordde Raffles. Wij hebben het doel van de reis bijna bereikt!

Eensklaps boog Godfrey zich over het uiteinde van de spreekbuis, die in de machinekamer eindigde en riep snel:

— Zet de machine stop! Kom mij ter hulp, ik ben in gevaar!

Raffles had zich zelfs niet bewogen.

Hij keek Godfrey slechts met een flauwen glimlach om de lippen aan en zeide toen schouderophalend:

— Ik geloof niet dat gij gehoorzaamd zult worden, waarde heer. Ik althans bemerk er niets van dat de machines worden stopgezet.

Bleek van woede barstte Godfrey uit:

— Wat is er daar beneden geschied? Wat hebt gij met het machinepersoneel gedaan?

— Stel u gerust, niets schadelijks! De drie brave kerels slapen den slaap des rechtvaardigen en zij zullen in de eerste uren wel niet wakker worden! Een zeer eenvoudig middeltje van mijn vinding heeft dit bewerkstelligd. De motoren zijn echter aan bekwame handen toevertrouwd, daarop kunt gij rekenen.

Godfrey stampvoette van woede en onmacht, want hij begreep nu, dat de man tegenover hem handlangers aan boord van het vaartuig moest hebben.

Tevergeefs keek hij in het rond, hopen de dat er hulp zou komen opdagen, dat er een van de leden van de bemanning over het dek zou gaan, dien hij zou kunnen aanroepen.

Het was immers te dwaas, dat twee mannen in staat zouden zijn, zich meester te maken van een schip, waarop zich ongeveer dertig menschen bevonden!

Na eenigen tijd vroeg hij weder:

— Zult gij mij nu eindelijk zeggen, wie gij zijt?

— Als gij er zoo op gesteld zijt om het te weten — ik ben John Raffles! antwoordde de Grootte Onbekende rustig.

Godfrey slaakte een doffen kreet, half van schrik, half van woede.

Hij had dien naam vaak gehoord — hij kende hem maar al te goed!

Hij herinnerde zich nog het „Avontuur van de Hofdame”, eenige jaren geleden, waarin de stoutmoedige avonturier een groote rol had vervuld, hij herinnerde zich eveneens den opzienbarenden diefstal van een zeer kostbaar diamanten sieraad, gepleegd aan het hof zelf, in een der feestzalen, gevuld met een paar honderd gasten en die eveneens ten laste van den Geheimzinnigen Gentleman-Dief kwam.

En nog altijd was het dek verlaten!

Het was nu klaarlichte dag en omstreeks vier uur in den morgen en nog altijd voer de May Flower in snelle vaart Noordwaarts, de Pool tegemoet! En het nam den broeder des konings met zich mede!

De koude werd nijpender en heinde en ver viel geen enkel vaartuig te bespeuren.

De handlanger van Raffles in de machinekamer scheen het vaartuig zoo hard mogelijk te laten loopen.

Men was den Poolcirkel reeds gepasseerd en van IJsland viel reeds lang niets meer te bespeuren.

— Houdt een streek Westwaarts! beval Raffles kortaf.

Een kleine beweging met het stuurrad en de May Flower veranderde opnieuw een weinig van koers.

Op dat oogenblik kwam er een hoofd uit de opening van de trap naar de machinekamer steken en Godfrey wilde reeds den mond open doen om te schreeuwen, toen hij bemerkte dat het hoofd toebehoorde aan den metgezel van den gewaanden graaf Panhurst!

Charly Brand had ook de twee mannen in het stuurhuisje in het oog gekregen en hij wuifde Godfrey vriendelijk toe, die meende te stikken van woede.

Weer verliepen er eenige minuten, Charly Brand was juist weder naar de machinekamer verdwenen, toen Godfrey de gelegenheid schoon meende te zien, een onverhoedschen aanval op Raffles te ondernemen, wiens aandacht een oogenblik scheen te worden afgeleid door iets in de lucht, waarop hij strak den blik gevestigd hield.

De stuurman liet het stuurrad even los, wierp zich op Raffles en trachtte hem de revolver te ontrukken.

Godfrey was ongetwijfeld een krachtig man, maar hij was voor Raffles geen partij.

Deze maakte met een bliksemsnelle beweging zijn linkerhand vrij, balde haar tot een vuist en trof daarmede zijn aanvaller met zooveel kracht tegen den kaak, dat Godfrey met een doffen klank in een hoek van het stuurkamertje belandde, even heen en weer rolde en toen stil bleef liggen.

Vlug sneed Raffles en eind van een rol touw af, dat keurig opgeschoten in een hoek van het kleine vertrekje lag en bond daarmede de armen van Godfrey op diens rug vast.

Toen deze een paar seconden later de oogen weder opsloeg, zag hij Raffles aan het stuurrad staan, alsof hij zijn heele leven niets anders gedaan had, zachtjes voor zich heen fluitend.

Op dat oogenblik kwam het hoofd van Charly Brand weder te voorschijn en Raffles wenkte hem om wat naderbij te komen, liet een van de beweegbare raampjes in het stuurkamertje zakken en riep hem toe:

— Hoe staat het er beneden? Hoe is het met die drie brave kerels?

— Zij sluimeren als zuigelingen in hun wiegje! antwoordde Charly. De cigarettten hebben hun uitwerking niet gemist. Het is toch maar een probaat middel. Zijn wij er haast, Edward?

— Hoogstens nog een half uur — ik heb de kust van ons eiland reeds ontwaard.

— En Henderson?

— Zooeven zag ik de vliegmaschine in de lucht, maar nu heb ik haar weder uit het oog verloren. Hij zal wel zorgen dat hij op tijd weder daalt! Hoe staat het met de slapers?

— Wel — die slapen nog allen! Zijne Hoogheid snurkt zelfs, als ik zoo vrij mag zijn die oneerbiedige opmerking te maken. Maar ik wilde

toch wel dat wij reeds waren aangekomen, want het zal wel niet lang meer duren of het wordt levendig op het schip!

— Ga dan maar snel weer naar je machine terug en laat de boot loopen wat zij kan!

Hoe eerder wij op Schatkamer-Eiland zijn aangekomen, hoe beter het is!

— Heb je wel eens bedacht, Edward, vervolgde Charly, terwijl hij naderbij kwam en op fluisterenden toon sprak, dat je moedwillig het geheim van die schuilplaats hebt prijsgegeven?

Maar Raffles haalde de schouders op en gaf ten antwoord;

— Wat zou het? Ten eerste heb ik nog een half dozijn andere eilanden, eveneens onbewoond en ten tweede is de bewaarplaats van mijn goud en zilver, diamanten en effecten onvindbaar voor iedereen die het geheim niet kent! Laten zij het eiland maar gerust doorzoeken, laten zij er een heele vloot Torpedojagers heenzenden — laten zij honderd man aan het werk stellen, om het eiland geheel te doorzoeken — ik tart hen, mijn schuilplaats te ontdekken. En maak nu maar spoedig dat je wegkomt.

Charly verdween naar de machinekamer en Raffles greep met vaste hand het stuurrad en hield den blik onafgebroken gevestigd op een ijle streep vlak voor het vaartuig, die zienderoogen duidelijker werd, vorm aannam en zich vervolgens voordeed als de lage groene kust van een tamelijk groot eiland.

Nog een kwartier en toen kon hij den witten rand onderscheiden van de branding op de rotsachtige kust.

Het was volop zomer en zelfs in deze Noordelijke streken was het eiland op dit tijdstip overtoegen met een waas van groen.

In het midden verhieven zich een paar hooge heuvels, evenals op de Oostkust van het eiland en deze heuvels waren begroeid met dennenbosschen, laag struikgewas en ruw mos, dat veelvuldig voorkomt in de Poolstreken en een geliefkoosd voedsel vormt voor de rendieren.

Wat Godfrey betreft, hij lag nog altijd in zijn hoek en daar het hem onmogelijk was naar buiten te zien, zoo bemerkte hij ook niets van de nadering van het eiland.

Naar het scheen had hij zich in zijn lot geschikt.

Nu en dan wierp hij een blik vol woede en haat op het kalme gelaat van den man aan het

stuurrad, die daar stond, alsof May-Flower zijn eigendom was.

Na geruimen tijd het stilzwijgen te hebben bewaard, vroeg de stuurman tenslotte:

— Wilt gij mij zeggen wat gij voornemens zijt met ons te doen?

— Met het grootste genoegen, mijnheer! Moet ik u nog zeggen dat u geen haar op het hoofd zal worden gekrenkt? Gij vergezelt mij thans naar een zekere plek, waar ik iets te doen heb — en vervolgens kunt gij gaan waarheen gij verkiest, zonder dat ik u dat zal beletten, wel te verstaan niet langer in gezelschap van de zes kisten met goud, die ik ten algemeenen bate denk te onteigenen.

— En gij gelooft werkelijk dat gij u zoo zonder meer van ons zult kunnen ontdoen? riep Godfrey woedend uit. Ik heb veel van u gehoord, John Raffles, ik weet dat gij een buitengewoon stoutmoedig man zijt — maar gij zult den strijd onmogelijk kunnen aanbinden met dertig personen!

— Er zal in het geheel niet worden gestreden! antwoordde Raffles bedaard. Gij vergeet ook dat er van die dertig personen zes dames zijn en dat er van de vierentwintig overschietende mannen drie in een vasten sluimer verzonken zijn, waaruit zij niet zoo spoedig zullen ontwaken. Er blijven er dus ongeveer twintig over.

— Maar gij zijt met z'n beide.

— Vergeet gij dan den reus, dien gij zoo flink aan het werk hebt gezien? hernam Raffles op verwijtenden toon.

— Maar hij is niet op het schip!

— Hij zal er zijn, zoodra ik dat wensch! riep Raffles uit. Kijk maar eens door het raam van de stuurkamer, daar recht voor u! Ziet gij daar die vliegmaschine? Dat is hij!

Godfrey wendde onwillekeurig den blik naar de lucht, en zag dat Raffles hem niet bedrogen had — op een hoogte van nog geen duizend meter cirkelde in groote kringen een kleine eendekker — de vliegmaschine welke hij reeds den vorigen dag gezien had.

Intusschen naderde de May-Flower snel het eiland en met vaste hand stuurde Raffles het groote motorjacht om de Oostkust van het eiland heen, riep daarop eenige bevelen in de spreekbuis naar de machinekamer en stuurde de boot een soort natuurlijke haven binnen, een smalle en diepe inham, aan beide zijden door vrij hooge rotsen afgesloten.

Het water was hier bijna volkomen vlak, want de kracht van de golven werd gebroken door een dam van klippen, die dwars voor den ingang van deze baai lag.

De machine sloeg achteruit, het motorjacht minderde vaart en toen lag het stil, op een kabellengte van het strand.

Charly kwam vlug naar boven geloopt, ijelde naar de voorplecht en begon zoo hard hij kon aan het ankerspil te draaien.

Met groot lawaai liep de ketting over den trommel, het anker verdween onder den waterspiegel, de ankerklauwen grepen zich vast in den bodem — het jacht zwaaide een weinig op den stroom en lag toen volkomen stil, juist boven het anker.

En bijna op hetzelfde oogenblik maakte er zich een klein vaartuigje los van de kust, een notedopje, dat verscholen had gelegen onder de afhangende takken van een zwaren boom, die wortel had geschoten op den steenachtigen oever van de baai.

Een krachtig gebouwd man stond midden in het kleine schuitje en duwde het met een flinken stoot van den wal.

Het was James Henderson.

Een paar slagen waren voldoende om hem naar het jacht te brengen en dadelijk klauterde hij, na het schuitje te hebben vastgemaakt, tegen de valreep op, stak het dek over, bleef voor de stuurhut staan en salueerde, terwijl hij riep:

— Present, graaf!

Raffles knikte hem vroolijk toe en zeide:

— Dat heb je knap gedaan, James! Maar nu wacht ons nog vrij wat werk, moet ik vreezen! En laat ik je nu eens op het hart drukken dat er tegenover dames en heeren hier aan boord met de grootste hoffelijkheid moet worden opgetreden en dat ik geen handtastelijkheden zal dulden.

— Maar als zij er zich tegen verzetten, graaf, dat wij die aardige kistjes van boord halen?

— Als zij zoo dwaas zijn, Henderson, dan mag je hen bedreigen — maar meer niet.

— En als zij mij aanvallen?

— Dan geef ik je verlof om hen af te weren! Goed verstaan? afweren — en meer niet!

Henderson bromde iets voor zich heen, maar het bevel van Raffles was voor hem een wet en hij wachtte dus rustig af wat er nu weder zou geschieden.

Raffles had het stuurwiel losgelaten en kwam nu haastig van de smalle trap omlaag.

Hij betrad het dek bijna tegelijkertijd met den tweeden stuurman, Jefferson, die eenige uren geslapen had en blijkbaar zeer verwonderd was, dat het schip nu reeds stil lag.

Maar zijn verbazing steeg tot schrik, toen hij om zich heen keek en bemerkte dat het vaartuig zich in eene hem geheel onbekende baai bevond.

Hij keek omhoog naar den stuurstoel, zocht even naar Godfrey, ontdekte hem niet en wendde zich toen tot Raffles, die hem glimlachend gadesloeg met de woorden:

— Wat is dat, graaf? Zijn wij al aangekomen?

— Zoo is het, mijnheer Jefferson! Gij zijt aangekomen — tenminste voorloopig!

— Maar wij zijn hier toch in Wick?

— Dat niet bepaald! Wij zijn een paar graden ten Noorden van IJsland! Gij zult wel merken dat het tamelijk frisch is — maar over een paar uren zal het heel wat warmer worden!

De jonge stuurman keek Raffles aan, alsof hij vreesde, met een krankzinnige te doen te hebben en barstte toen uit:

— Gij wilt toch niet den draak met mij steken, graaf? Waar is Godfrey?

— Hij is in den stuurstoel, mijnheer!

— Waarom vertoont hij zich dan niet?

— Hij zou wel willen, maar hij kan niet! Hij ligt op den grond, gebonden!

— Gebonden? stotterde Jefferson, verbleekend. De bandieten zijn dus uit het vooronder ontsnapt?

— Neen, zij zijn daar nog altijd veilig opgesloten.

— Maar wie heeft dan die dwaze grap met Godfrey uitgehaald?

— Dat deed ik, mijnheer! Het is echter geen grap, maar bittere ernst.

Jefferson keek Raffles een oogenblik onderzoekend aan en wilde toen de trap opstormen, die naar de campagne voerde.

Maar Raffles trad hem in den weg, met een bevelend:

— Halt! Ik mag u dat niet veroorloven, mijnheer Jefferson.

De tweede stuurman sprong achteruit, tastte naar zijn zak, trok zijn revolver, richtte dien op Raffles en schreeuwde:

— Uit den weg of ik schiet!

Raffles bleef op dezelfde plek staan, zonder zich te bewegen.

— Gij zult het zelf gewild hebben! schreeuwde Jefferson woest.

En hij haalde den trekker over....

De haan sloeg neer, met het geklikklak van metaal op metaal, maar dat was alles.

Met een kernachtige vloek trok Jefferson nogmaals aan den trekker en weder vruchteloos.

Met een snelle beweging opende hij het magazijn, het was ledig!

Een goed diner is niets zonder een
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk VII.

De strijd om het goud.

Achter den jongen stuurman klonk een onderdrukt lachje.

Hij wendde zich om en keek in het gelaat van Charly Brand, die ongeveer halverwege de smalle ijzeren trap naast de machinekamer stond met de ellebogen op dek geleund.

— Is de grap niet goed? vroeg Charly Brand, terwijl hij den jongen stuurman vriendelijk toe-

knikte. Vuurwapens zijn uiterst gevaarlijk en daarom ben ik maar zoo vrij geweest, de patronen uit het magazijn van uw revolver te nemen.

Juist op dat oogenblik en voor de tweede stuurman iets had kunnen antwoorden, verscheen de hertog van Connaught op dek.

Hij zag er nog een weinig slaperig uit, rekte zich uit en keek toen verbaasd naar Jefferson

die nog altijd met opengeklapte revolver in zijn hand stond.

— Wel, Jefferson, ben je aan het duiven schieten? vroeg hij glimlachend.

— Neen, uwe hoogheid, ik was.... ik wilde! stotterde de tweede stuurman.

— Nu, je behoeft je niet te verontschuldigen! hernam de prins.

Hij keek om zich heen en toen gingen zijn hoogblonde wenkbrauwen een heel eind de hoogte in.

— Is dit Wick? vroeg hij verwonderd.

— Neen, uwe hoogheid! antwoordde Jefferson bleek van schrik en ontdaanheid.

— Is het niet Wick? Wat is het dan? Waarom liggen wij dan stil? vroeg de prins, die een weinig ongeduldig scheen te worden.

— Ik weet het niet, uwe hoogheid! stamelde Jefferson met een schuinschen blik op Raffles, die zwijgend terzijde had gestaan. Er zijn aan boord dingen gebeurd, waarvan ik niets begrijp. Deze heer.... graaf Panhurst....

— Laat ik u maar uit de verlegenheid helpen, waarde Jefferson! zeide Raffles op vriendelijken toon, terwijl hij een paar passen naar voren kwam.

Hij wendde zich tot den hertog van Connaught, die blijkbaar niets van de zaak begreep en vervolgde:

— Uw tweede stuurman heeft gelijk, uwe hoogheid, dit is niet Wick, dit is een eiland dat mij toebehoort!

— Een eiland dat u toebehoort? herhaalde de prins. Moet dat een grap beteekenen, graaf? Waar ligt dat eiland ergens?

— Ongeveer negentig mijlen ten Noord-Westen van IJsland, uwe hoogheid, antwoordde Raffles bedaard.

De prins keek angstig rond.

Ook hij kon niets anders denken of zijn gast, die hem den vorigen dag uit een zeer netelige positie had gered, was het slachtoffer geworden van een onverhoedschen aanval van krankzinnigheid.

Maar Raffles schudde het hoofd en vervolgde op denzelfden rustigen toon:

— Het is verkeerd van u, uwe hoogheid, te denken dat ik krankzinnig ben. Ik ben volkomen bij mijn verstand. Aanstands zal de zon hoog genoeg aan den hemel staan, om met behulp van den sextant hoogte en breedte te kunnen

opnemen, als gij mijn woorden niet gelooft.

— Maar ik wil niet op uw eiland zijn. Ik heb op uw eiland niets te maken, graaf! riep de prins boos uit. En ik moet u zeggen, dat ik deze handelwijze hoogst ongepast vind. Het is waar, ik heb verplichting aan u, maar ik ben niet gewoon, dat men zulke grappen uithaalt en mij daarvan het slachtoffer doet zijn!

De prins wendde zich tot Jefferson en vervolgde op bevelenden toon:

— Laat Godfrey hierkomen!

— Dat kan hij niet, uwe hoogheid! stotterde de tweede stuurman.

— Hij kan niet? Hij is toch niet ziek? vroeg de prins, die zich zeer onbehagelijk scheen te gaan gevoelen.

— Hij is gebonden, uwe Hoogheid — en deze heer zegt dat hij het gedaan heeft!

Zijne Hoogheid wendde langzaam het hoofd naar Raffles en er trok een zenuwachtige rilling over zijn smal, gerimpeld gelaat, toen hij vroeg:

— Is dat soms een tweede grap, graaf? Wat vertelt Jefferson mij daar toch?

— Hij spreekt de volle waarheid, uwe Hoogheid!

— Gij hebt dus dien armen Godfrey gebonden? Maar waarom dan toch?

— Omdat hij lastig werd, uwe Hoogheid en zich niet naar mijne bevelen wilde schikken!

— Naar uw bevelen? herhaalde de prins, terwijl hij driftig op het dek stampte. Wat had gij mijn stuurman wel te bevelen kunnen hebben?

— Wel, ik schreef hem den koers voor, uwe Hoogheid! Ik wilde naar mijn eiland, hij wilde niet — maar mijn argumenten waren beter dan de zijne! Ik sloeg hem neer en ik bond hem de armen op den rug.

De prins werd zeer bleek en hij begon zelfs te beven als een riet, toen hij op zwakken toon zeide:

— Gij sloegt hem neder? neem mij niet kwalijk, graaf — maar dat is de grap wel wat al te ver drijven!

— Maar niemand heeft u gezegd dat het een grap is, uwe Hoogheid! hernam Raffles bedaard. Ik verzeker u dat het ernst is!

Een oogenblik staarde de prins Raffles ontzet aan en toen begon hij plotseling als waanzinnig te roepen met een stem, die van zenuwen telkens oversloeg:

— Hulp! hulp! hulp! — — —

En toen hij dit eenige malen gedaan had met een kinderachtig hoog geluid, viel hij uitgeput neer op de bank bij den koekoek, haalde zijn zakdoek te voorschijn en wreef zich daarmede het voorhoofd af, dat zeer bezweet was.

De personen, die hun rol vervulden in deze comédie, namen elkander een oogenblik zwijgend op en toen sprong zijne Hoogheid eensklaps weer op en riep woedend uit:

— Nu moet ik aanstonds weten wat dit alles te beduiden heeft! Ik ben heer en meester op mijn schip naast den kapitein en ik zal niet dulden, dat er zulke ongehoorde dingen op mijn schip voorvallen!

Raffles had met een flauwen glimlach om de lippen toegeluisterd en zeide nu, zonder zijn hoffelijken toon te laten varen:

— Ik vrees dat gij wel gedwongen zult zijn om het te dulden, uwe Hoogheid! De omstandigheden zullen sterker blijken te zijn dan gij!

— Maar ik zal mijn bedienden ter hulp roepen! riep de prins uit, bleek van woede en drift.

— Gij hebt er slechts vier en twee daarvan bewaken de bandieten! gaf Raffles schouderophalend te kennen.

— Dan zal ik mijn gasten ter hulp roepen, opdat zij zich van uw persoon kunnen meester maken! riep de broeder van den koning buiten zichzelf van opwindung.

— Zij zouden het kunnen probeeren, uwe Hoogheid — maar ik vrees dat zij niet zouden slagen! hernam Raffles bedaard. Zij zouden komen te staan tegenover drie goed gewapende mannen, waarvan er een wel voor zes anderen telt! Zij zelven hebben geen wapens — en als zij ze hebben, dan zijn ze onbruikbaar gemaakt, of onschadelijk!

De prins keek Raffles een oogenblik zwijgend aan, met gebalde vuisten en trillende lippen. Toen zeide hij op een toon, waaraan hij vruchteloos eenige vastheid probeerde te geven:

— Dus.... een bandiet!

— Iets dergelijks althans, uwe Hoogheid! antwoordde Raffles koeltjes. Ik ben namelijk bij u aan boord gebleven om mij van de kisten goud meester te maken, die gij daar ziet staan en ik zal er mij van meester maken of mijn naam is geen John Raffles.

Een donderslag bij helderen hemel had zijne Hoogheid onmogelijk erger kunnen treffen, dan het noemen van dezen gevreesden naam.

Hij stamelde iets onverstaanbaars, keek radeeloos om zich heen en werd daarbij de hoofden gewaar van een viertal zijner gasten, die zooeven boven verschillende dektrappen waren verschenen en weinig lust schenen te gevoelen zich in deze netelige zaak te mengen.

Maar zijn hoogheid dacht er niet aan, zonder eenige poging tot verweer de kisten met goud af te staan aan dien onbeschaamden roover, de schrik van Londen, voor wiens aanhouding een premie van twee duizend pond Sterling was uitgelooft.

Wit van drift beval hij:

— Mijne heeren, ik beveel u dien man te arresteren, in naam van onzen geëerbiedigden koning, mijn broeder!

De hoofden kwamen vijf centimeter hooger en daarbij bleef het voorloopig.

Raffles en Charly, die zijn uitkijkpost had verlaten, hadden zich met den rug tegen de verschansing geplaatst zoodat zij althans van achteren gedekt waren en hadden hun revolvers ter hand genomen.

Zijne Hoogheid, zeer vertoornnd over het gebrek aan moed van zijn gasten, herhaalde:

— Gij zult u dus laten weerhouden door slechts twee mannen?

— Neem mij niet kwalijk, Uwe Hoogheid — maar die mannen zijn gewapend! liet een benauwde stem zich hooren.

— Ga dan den kapitein halen! beval de prins.

— Wij hebben hem al gezocht, Uwe Hoogheid, hij is nergens te vinden! riep dezelfde stem weder.

— Mijnheer Werwick zit in het oliehoek! zeide Charly Brand grijnslachend. Ik weet dat zoo goed omdat ik hem zelf gisterenavond laat daarheen heb gebracht. Ik heb een cigarette met hem gerookt en hij vond de mijne wat zwaar. Maar over een uur of vijf zal hij wel weder tot bewustzijn zijn gekomen!

Zijne Hoogheid uitte een vloek, die hem waarschijnlijk de koninklijke ongenade op den hals zou hebben gehaald, als de koning het had kunnen hooren en riep:

— Het is dus een volkomen complot! Wij zijn aan de bandieten overgeleverd! Welnu, roep dan alles bijeen wat hier twee beenen heeft op dit schip, en maak u tot iederen prijs van die twee mannen meester!

— Met uw welnemen, drie, Uwe Hoogheid!

liet de basstem van Henderson zich hooren, die tot dusver geen enkel woord gezegd had, en op zijn pijp zuigend, tegen de campagne had geleund.

Maar reeds was een der hoofden met buitengewonen spoed verdwenen en men hoorde nu snelle schreden beneden in het jacht, het dichtslaan van deuren en het roepen van den man, aan wien het hoofd toebehoorde.

Er verstreken tien minuten en toen klonken de voetstappen weder naderbij en het volgende oogenblik klommen er vier heeren naar boven, een weinig bleek om den neus en verre van zeker van hun eigen houding.

— Dat is alles wat ik heb kunnen vinden, Uwe Hoogheid! zeide de gast, die op kondschap was uitgestuurd.

— De overigen hebben cigarettten met mij gerookt, Uwe Hoogheid! zeide Charly Brand, met een diepe buiging voor den broeder des konings.

De prins scheen de koppen te tellen.

Hij beschikte thans over een legermacht van acht personen, zijn gasten, de tweede stuurman en hijzelf.

Wel zou men de bewakers van de bandieten te hulp kunnen roepen, maar dan bestond er groot gevaar, dat deze zouden ontsnappen.

De zes gasten stonden dicht bijeen gedrongen, niet ver van de valreep en de geheele breedte van het dek was tusschen hen en de stoutmoedige avonturiers.

De prins had zich bij hen gevoegd en sprak op fluisterenden toon tot hen.

En weldra wilde het kleine troepje zich verdeelen, misschien wel om de tegenpartij te omsingelen.

En Henderson vond het zulk een grappig gezicht, dat hij in een dreunend lachen uitbarstte, hetwelk echter plotseling verstomde, toen Raffles hem een bestraffenden blik toewierp.

Twee van de gasten bleken een geweer en twee anderen te samen een revolver te hebben, of liever een soort duelleerpistool, maar die wapens waren niet veel meer waard dan wandelstokken, daar de grendels er afgeschroefd of de hanen verwijderd waren.

Maar toen het groepje zich in drieën gesplitst had, riep Raffles uit:

— Komaan, mijne heeren, laat het nu genoeg zijn! Ik heb niet veel tijd, mijn maag begint te jeuken, en ik wil er spoedig een einde aan maken!

Gij hebt met een al te sterke tegenpartij te doen! Gij zijt ongewapend, en ik — ik geloof dat ik een goed schutter ben! Die heer met zijn fraaie witte pet, met goudgalon versierd, heeft het niet de moeite waard gevonden mij behoorlijk te groeten! Maar nu zal hij het wel doen!

Snel als de gedachte had Raffles de revolver opgeheven en vuurde, schijnbaar zonder te mikken.

En de fraaie witte pet vloog van het hoofd van den gast, voorzien van twee kogelgaten!

— Zoo is het beter! zeide Raffles. Maar — ik had wel eens wat lager kunnen mikken en de gevolgen zouden niet te overzien zijn geweest. Kom, laten wij toch geen twist maken om zulk een bagatel als de inhoud van die zes kisten — een kapitaal, wat gij allen, gij graven, baronnen en jonkheeren, een voor een wel zult bezitten, van Zijne Hoogheid spreek ik niet eens — hij ontvangt ieder jaar meer aan apanage. Luister dus naar mijn raad, ga daar rustig op die bank zitten, verroer u niet en ziet toe, hoe wij vlug en handig die kisten met hun kostbaren inhoud aan land zullen brengen! Gij hebt daar een uitstekende plaats en zult alles goed kunnen volgen!

Op het geluid van het schot stonden de gasten allen doodstil.

Er waren er zeker onder, wie het niet aan persoonlijk moed ontbrak — maar wat moesten zij, zonder vuurwapens, uitrichten tegen twee revolvers, waarvan er althans een met doodelijke juistheid schoot?

Wat konden handspaken, ijzeren staven en andere wapens hier tegen doen?

Maar terwijl de gasten hier nog over nadachten en bereid schenen te zijn, het hoofd in den schoot te leggen, veranderde het tooneel eensklaps.

In het ruim van het jacht, uit de richting van het vooronder, klonken luide kreten, gevolgd door het geluid van een worsteling.

Het leek alsof er hout versplinterde en daarop klonk het gestamp van vele voetstappen, die snel naderbij kwamen.

Raffles begreep onmiddellijk wat er gebeurd moest zijn.

De bandieten hadden zeker de waakzaamheid van hun cipiers weten te verschalken en de zwakke deur van hun gevangenis verbrijzeld.

En zij die niet te zwaar gewond waren, zeven in getal, waren naar buiten gestormd, hadden

de verraste bewakers neergeslagen en zochten nu een weg naar de vrijheid.

Zij konden niet anders meenen dan dat het schip een haven had bereikt en zij deden nu nog een laatste poging, de gulle vrijheid te herwinnen.

Van het vooronder voerden twee trappen naar het voordek en de zeven ontsnapte bandieten, die zich van zware stukken hout en allerlei ijzeren voorwerpen hadden voorzien, stormden langs die beide trappen naar boven.

Een oogenblik bleven zij verrast staan, op het zien van de hun geheel vreemde omgeving en toen stortten zij zich op de verraste gasten.

En ten tweede male moest de Gentleman-Inbreker zijn houding wijzigen en partij kiezen voor de benarde gasten van den prins.

Een schot kraakte en een der bandieten, in den schouder getroffen, stortte op het dek terner.

Aanstands hielden de anderen op, want dit was iets waarop zij niet gerekend hadden.

Zij zelve bezaten geen vuurwapens en toen zij de twee gewapende mannen in het oog kregen zagen zij wel in, dat de partij voor hen verloren was.

Maar juist op dat oogenblik deed Zijne Hoogheid het onverstandigst wat er in de gegeven omstandigheden te doen was.

Hij wilde zich de bandieten tot bondgenooten maken, nam Jefferson terzijde en fluisterde hem toe:

— Val dien zoogenaamden graaf snel van achteren aan — hij bevindt zich nu tusschen twee vuren. Wanneer wij de revolvers maar eenmaal hebben, zullen wij die andere schurken wel mores leeren!

Jefferson bracht snel de gasten op de hoogte van dat plan en de omtrekkende beweging werd vlug volvoerd.

Het was alsof een zeker instinct de zes nog valiede boeven waarschuwden, dat de kansen weder gekeerd waren en dat de drie mannen daar bij de verschansing een gemeenschappelijke vijand waren.

En zonder zich te bedenken grepen zij de gelegenheid aan!

Zij wierpen zich opnieuw op Raffles en zijn beide metgezellen, die thans van twee kanten werden aangevallen.

Wat zijne hoogheid betreft, hij was een zeer voorzichtig man en bovendien de broeder des

konings, hij kon zich dus vergenoegen met de rol van onzijdig toeschouwer.

Hij beklom haastig de trap, naar de campagne, vond daar zijn geboeiden eersten stuurman en maakte hoogst eigenhandig de touwen los, het was misschien het eerste handwerk waaraan zijne koninklijke hoogheid zich bezondigde....

Aldus was het legertje aanvallers alweder met een kostbare kracht vermeerderd, want Godfrey was, zooals gezegd, een krachtig man en niet voor een kleintje vervaard.

Hij stormde den prins voorbij, ijde de trappen af, rende over het dek en botste ongelukkigergewijs juist met zijn rechteroog tegen de uitgestrekte vuist van Henderson, met het noodzakelijk gevolg, dat hij als strijder van de lijst moest worden gevoerd.

De arme stuurman zag alle sterren van het firmament, draaide als een tol om en viel op het dek neer.

— Ik hoop dat Mylord mij zal toegeven, dat ik niets anders gedaan heb dan hem afweren! bromde Henderson voor zich heen. Hij liep juist tegen mijn vuist aan, dat zijn zaken waaraan ik niets kan doen! Maar die schurkachtige treinroovers zal ik toch, hoop ik, wel mogen aanvallen?

Dat deed hij dan ook en de bandieten hadden een zeer slechten dag.

Als de slagen van een zwaren moker bonsden de vuisten van Henderson op hun koppen en hun stukken hout en ijzer richtten al heel weinig uit tegen dezen Hercules.

De gasten hielden zich intusschen ook niet onbetuigd en vielen verwoed op Raffles en Charly Brand aan.

Dezen dachten er natuurlijk niet aan hunne revolvers te gebruiken tegen ongewapende lieden, die hun feitelijk niets misdaan hadden en vergenoegden zich er mee, hun boksvaardigheid practisch aan te wenden.

Het is waar, de overmacht was groot, zes gasten, zes bandieten en de tweede stuurman, tegen drie mannen. En toch duurde het niet lang of de uitslag van de worsteling kon niet twijfelachtig zijn.

Een der bandieten had tot tweemaal toe Henderson met zijn stuk hout op het hoofd geslagen, maar de reus lachte er maar eens om, ontrokte den kerel zijn wapen en toen hij het op zijn beurt gebruikte, behoefde de ander zich van het gevecht niets meer aan te trekken, hij had

zijn plicht gedaan en kon in een afgelegen hoekje rustig nadenken over de gevaren, die er alzoo verbonden konden zijn aan het plunderen van een trein.

Raffles en Charly hadden zich met hun vuisten verweerd en binnen een kwartier was er van de deftig in het wit gekleede heeren geen meer die er geen berouw van had, ooit gevolg te hebben gegeven aan de uitnoodiging van zijne hoogheid om een reisje naar de Noorsche Fjorden te maken.

Henderson alleen kon het al heel gemakkelijk af tegen de roovers, nu hij eenmaal een stuk hout in de hand had.

Er was dan ook nog geen half uur verlopen of de strijd was in het voordeel van Raffles en zijn twee metgezellen beëindigd.

De bandieten waren er treurig aan toe, zij waren allen ernstig gewond, dezen door een gebroken arm, anderen door een gat in het hoofd.

Van de gasten waren er drie smadelijk op de vlucht gegaan en de overigen waren bezig hun ledematen te onderzoeken, of zaten op een stil plekje droomerig voor zich uit te staren, nog niet geheel en al bekomen van hun bewusteloosheid en zich afvragend of het niet misschien een nachtmerrie was geweest.

Wat den prins betreft — hij had alle waardigheid uit het oog verloren en vloekte als een zeeman, nog altijd boven op de brug staande, vanwaar hij een uitstekend gezicht had gehad op het geheele slagveld.

Charly was er afgekomen met een paar schrammen, Henderson had een buil op het voorhoofd, maar Raffles zag er uit of hij zoeven een kapperssalon had verlaten — zijn kleeren zaten hem keurig aan het lichaam, geen druppeltje zweet was op zijn gelaat te zien, zijn haren waren behoorlijk gescheiden.

Hij haalde alleen een weinig sneller adem en dat was alles.

— Dat was een zeer onaangenaam intermezzo! begon hij, waaraan gij echter — het spijt mij het te moeten opmerken, Uwe Hoogheid — voor een niet gering deel zelf schuld draagt! riep Raffles tot Zijne Koninklijke Hoogheid, wiens krijtwit gelaat beter dan woorden de gevoelens vertolkte, die hem op dit oogenblik bezielde.

Hij begreep wel, dat de partij verloren was — nooit zou hij erin kunnen slagen, de overwinning te behalen over een man als Raffles.

Misschien zou het gelukt zijn met evenveel pootige kerels als hij gasten aan boord had gehad — maar wat kon men uitrichten met lieden die hun tijd verdeelden tusschen de renbaan en de club, tusschen de danszaal in het Koninklijk Paleis en hun loge in de opera?

De prins wierp een wanhopigen blik over het dek, dat er uitzag, alsof er een typhoon over gestreken was, beschouwde de gewonde bandieten en zeide op doffen toon:

— Als ik dit vertel te Londen, zal niemand mij willen gelooven!

— Welzeker zal men u gelooven, Uwe Hoogheid! riep Raffles opgewekt uit. Gij hebt immers de tien bandieten die kunnen getuigen. Ik vertrouw ze aan uw hoede toe en ik zou u aanraden hen ditmaal goed te laten bewaken, want ik behoef u niet te zeggen, wat de gevolgen zouden zijn, wanneer zij er midden op zee nogmaals in slaagden, zich te bevrijden. Maar komaan — ik wil de maat van mijn hulpvaardigheid vol meten en u nogmaals ter hulp komen! James — en gij Burns, sluit mij die vogels eens op en nu goed! Het is waar — zij zijn een weinig geradbraakt naar het schijnt, maar men kan niet te voorzichtig zijn!

Dadelijk togen Henderson en Charly aan het werk.

Zij zochten stevig touw op en het duurde niet lang of alle bandieten waren stevig geboeid en werden nu op vier verschillende plaatsen van het schip opgesloten.

En Raffles moest eenige haast met dit alles maken, want langzamerhand kwamen de personen weder bij, aan wien Charly een van de verraderlijke cigarettten had gepresenteerd.

De drie mannen bleven met opzet zoo dicht mogelijk in elkanders nabijheid, opdat men geen hunner bij verrassing zou kunnen overvallen.

Snel werden nu de kisten met goud in den jager neergelaten, letterlijk onder het oog van Zijne Hoogheid, die zich in een moeilijk te beschrijven toestand bevond.

Hij had geen woord meer gesproken en voor de laatste kist overboord geheschen was, stormde hij de trap af, begaf zich naar zijn prachtig gemeubelde hut en sloot zich daar op. Raffles kreeg hem bij die gelegenheid niet meer te zien....

De Gentleman-Inbreker had zich tot den jongen Jefferson gewend, die zich dapper geweest had en daarvan maar al te duidelijk de sporen

van op zijn gelaat droeg en zeide, toen hij op het punt stond, met Charly in de tweede boot plaats te nemen :

— Mijnheer Jefferson — het was een zeer spannend avontuur en ik kan u slechts dank zeggen, dat gij het mij verschaft hebt! Wat zou ons leven zijn, nietwaar, als het niet nu en dan werd veraangenaamd door zulk een kleine buitensporigheid? Het is waar, ik verwijder mij nu met zes kisten gouden baren — maar geloof niet, dat ik dat goud ten eigen bate zal aanwenden. Ik zal er meer goed mee doen, dan gij u misschien kunt voorstellen en dat goud zal rijke vruchten afwerpen! Daar de toestand van mijnheer Godfrey hem dit, naar ik geloof niet toestaat, zult gij de May Flower wel moeten besturen en het is u wel toevertrouwd naar ik meen. Vertrek onmiddellijk en gij kunt nog voor de duisternis de Shetlandsch eilanden bereiken. Natuurlijk zal de politie hierheen komen — maar haar nasporingen zullen vruchteloos zijn, mijn geheim is goed bewaard, dat verzeker ik u. Trouwens, ik zelf vertrek nu dadelijk met mijn vliegmaschine, die mij op het eiland wacht. Vaarwel mijnheer Jefferson — en goede reis!

Breng mijn groeten over aan zijne Hoogheid en vooral aan de liefvallige dames en zeg allen dank voor de aangename oogenblikken, die ik in hun midden heb mogen doorbrengen.

En haastig daalde Raffles de valreep af en stapte toen in de kleine boot.

Henderson was reeds met de kleine sloep, waarin de kisten met goud zich bevonden, naar land geroeid.

Langzamerhand werd het levendig aan boord van de May Flower.

Men waschte zijn wonden uit, plakte zich pleisters op het hoofd, legde verbanden aan — en vervloekte hartgrondig — de treinroovers, die de eigenlijke oorzaak waren geweest van dit geheele voor de gasten van den prins zoo betreurenswaardige en bijna belachelijk avontuur.

Een uur later was het schip gereed om te vertrekken.

En juist toen de May Flower het anker lichtte, steeg trotsch als een arend de vliegmaschine boven het geboomte op en verwijderde zich snel in Zuidelijke richting.

De volgende aflevering (No. 455) bevat:

Het raadsel van Maiden Lane.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885